

Yıl : 3 Sayı : 16

GERGEF

Temmuz - Ağustos
2023

EDEBİYAT DERGİSİ

Yasin MORTAŞ - Mustafa Ökkeş EVREN - Cafer Tayyar TAŞYÜREK - Recep ŞEN
Mehmet OSMANOĞLU - Ahmet KAFKAS - Melek ENGİN AKTEMUR - Akif DUT - İbrahim BİRGÜL
Nilüfer AKINGÜL - Yunus LAÇİN - Mahmut TOPBAŞLI - Hayrettin DURMUŞ - Selim ERDOĞAN
Ali AĞIR - Rabia ARDIÇ - Meryem KÜÇÜK - Halit YILDIRIM - Mehmet MEMDOĞLU
Ramiz AYDIN - Ayşe ARSLAN - Neslihan KARAHAN - Yavuz DİNÇ - Cihat BARIŞ - Pervin POLAT
Hasan Yusuf ETYEMEZ - Cengiz DOĞAN - Recep TURAN - Kazım GÖK - Özge Nur ARSLAN
Sedat SADIOĞLU - Murat COŞKUN - Halis TAMKOÇ - Tayyib ATMACA - Şener ÖKTEM
Fatma SÜMER - Recep HALILOĞLU

BU SAYIMIZDA

- Âyineye Baksam Görünür Suret-i Yâr - Genel Yayın Yönetmeni / 3
Yüzü Kamaştırın Ayna - Yasin MORTAŞ / 4
Ayna Rüyası - Mustafa Ökkeş EVREN / 5
Ser Verir Sır Vermez Aynalar - Cafer Tayyar TAŞYÜREK / 6
Şair Mehmet Ali Kalkan ile Şiir ve Edebiyat Üzerine - Recep ŞEN / 8
Sırlı Hasbihal - Mehmet OSMANOĞLU / 12
İğne Deliğinden Geçmeyen Sözler - Ahmet KAFKAS / 13
Türk Edebiyatında Ayna - Melek ENGİN AKTEMUR / 14
Kırılğan Duruşlar - Akif DUT / 16
Aynalar - İbrahim BİRGÜL / 17
Ayna - Nilüfer AKINGÜL / 19
Sevda Düşleri Kulvarı - Yunus LAÇİN / 21
Aynadaki Sırlı Yansı - Mahmut TOPBAŞLI / 22
Toprağı İncitmeyen Şair - Hayrettin DURMUŞ / 23
O An - Selim ERDOĞAN / 25
Aynalar! - Ali AĞIR / 26
Kayboluşun Yolu (Öykü) - Rabia ARDIÇ / 27
Aynadaki Avazeler - Meryem KÜÇÜK / 34
Aynalar - Halit YILDIRIM / 35
Kültür ve Medeniyet - Mehmet MEMDOĞLU / 36
Kara Ali'nin Sevdası - Ramiz AYDIN / 37
Ayna Büyüsü - Ayşe ARSLAN / 39
Duvardaki Simgesel Mektuplar - Neslihan KARAHAN / 40
Sessiz Haykırış - Yavuz DİNÇ / 42
Ahenksiz Kavis - Cihat BARIŞ / 43
Beyazın Karanlığı (Öykü) - Pervin POLAT / 44
İspinoz - Hasan Yusuf ETYEMEZ / 47
Hikmet - Cengiz DOĞAN / 48
Afganistanlı Pinokyo (Öykü) - Recep TURAN / 49
Çerçeveye Sığmayan Şarkı - Kazım GÖK / 52
Aynanın İçindeki Sen - Özge Nur ARSLAN / 53
Yalnız Adamın Gizemi (Öykü) - Sedat SADIOĞLU / 54
Aşkın Gönül Lisanı - Murat COŞKUN / 56
Aynada Mâi Safâ - Halis TAMKOÇ / 57
Geçmiş Günler Matinesi-5 - Tayyib ATMACA / 58
Okumalarım - Şener ÖKTEM / 61
Kalbinin Çatlağını Kapatan Yazar - Mehmet OSMANOĞLU / 64
Seyri Âlem Köşesi - Fatma SÜMER / 67
Divan Köşesi - Recep HALILOĞLU / 69
Aynalar Yolunu Kesti - Necip Fazıl KISAKÜREK / 71

Yıl: 3 Sayı: 16
Temmuz - Ağustos 2023

19 Mayıs Gazetesi ve Matbaası Adına
Derginin Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü
Adil ATICI

Genel Yayın Yönetmeni
Recep ŞEN

Editör
Ahmet KAFKAS

Yayın Kurulu
Recep ŞEN
Ahmet KAFKAS
Mehmet OSMANOĞLU
Emre KOÇ
Çağlar SARITAŞ
Selim ERDOĞAN

Son Okuma
Mehmet OSMANOĞLU

Tasarım
Esma Nur ÇALIŞKAN

Yönetim ve Haberleşme
19 Mayıs Gazetesi ve Matbaası
Cumhuriyet Mah. Ekrem Ünyay Cad.
No: 10 - 19 Mayıs / SAMSUN
0362 511 32 23 - 0545 511 32 23

Gergef Web:
www.gergefedebiyatdergisi.com

E-posta Adresi:
gergefedebiyatdergisi@gmail.com

Sosyal Medya
Instagram: @gergefedebiyatdergisi
Twitter: @gergefedebiyat
Facebook: @gergefedebiyatdergisi

Yayın Türü
Sürelili Yayın
İki Aylık e-dergi

Dergimiz İki Ayda Bir Kendi İnternet Sayfasında ve 19mayisgazetesi.com İnternet Sayfasında E-Dergi Olarak Yayınlanmaktadır, Ücretsizdir. Eserlerin Hukuki Sorumluluğu Yazarlarına Aittir. Gergef Edebiyat Dergisinde Yapılan Alıntılarda Kaynak Gösterilmesi Zorunludur.

ÂYİNEYE BAKSAM GÖRÜNÜR SÛRET-İ YÂR

Değerli dostlar, şükürler olsun 16. sayımız da gün yüzü gördü. Bu sayımızın temasını “aynalar” olarak belirlemiştik. Aynalar üzerinden söyleşelim, muhabbet edelim istedik. Sağ olsun yazar ve şair dostlarımız temaya uygun eserleriyle dergimize katkı sundular. Her zamanki gibi yine beğenerek keyifle okuyacağınızı umduğumuz bir sayı hazırlamaya gayret ettik.

Ayna; karşısındaki suretleri, renkleri bize gösteren arkası sırlı süslenme eşyasının çok ötesinde, bir nesneyi veya hâli yansıtan ve gözlerimizin önünde canlandıran şey, kavram, durum manasına kullanılmıştır.

Edebiyatımızda masallarda, şiirlerde, efsanelerde, hikâyelerde ayna hem hakiki manada hem de mecazi manada değişik kavramlara sembol olmuştur: Sevgilinin siması, sinesi, gerdanı... Ayna sevgilinin görüldüğü, kendini gösterdiği bir tecelligâhtır. Âşıkların gönülleri sevgilinin aynasıdır. Gönül, Allah'ın evidir. Kemale ermiş insanın gönlünü işaret eden bir semboldür ayna. Gönül ki tertemiz bir aynadır. Gönül ehli insanlar birbirlerini görürler o aynada ve oradan muhabbet eder, o kanaldan iletişim kurarlar. Bunun için de o aynanın tozlanmamasına, paslanmasına özen gösterirler. Çünkü paslanan, kirlenen gönül aynası işlevini göremez. Gönül aynası aşkın derdi ile temiz hale gelir.

Muhyiddin Arabî, Fusûsu'l-Hikem adlı eserinde, insanı âlem aynasının cilasası olarak tarif eder. Âlemi ruhu olmayan bir ceset, insanı ise o cesede can veren ruh olarak izah eder. İnsan yaratılmayı bu puslu ve cilasız âlem aynası fonksiyonunu tam olarak yerine getiremezdi.

Peygamber Efendimiz (sav) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır: “Mümin, müminin aynasıdır.” Bu hadis-i şerifte bir sembol olarak aynayı değerlendirdiğimizde: Mümin, diğer mümin kardeşinin kendisini görmesine vesiledir. Mümin, kendisini kardeşinin varlık aynasında seyreder. Onun için gönül aynamızı temiz tutalım, birbirimiz hakkında hayır ve güzellik isteyelim, hoş sözlerle konuşalım. Edebiyat da bunun için var zaten. Yoksa bir üstünlük, şöhret, caka satma, kibir ve gurur yapma aracı değildir edebiyat. Birbirimizi nasıl gördüğümüze ve değerlendirdiğimize dikkat edelim. Aslında değerlendirdiğimiz karşımızdaki kardeşimiz değil kendimizdir. Durum böyle olunca kendi karakterimizi ve değerimizi ortaya koymuş oluruz. Gönül aynası narindir, kardeşlerimizin gönlünü kırmayalım.

Günlerden bir gün Yusuf Peygamber'e adamın biri misafir olur. Misafirlige gidenin hediye götürmesi güzel adetlerden olduğu için ona ayna hediye eder. Yusuf Peygamber sebebini sorunca, adam: “Sana senden daha güzel hediye bulamadım.” der.

Kıymetli dostlar sizleri yeni sayımızla baş başa bırakıyor, gönül huzuru diliyoruz. Gönlünüze iyi bakın. Selam ve muhabbetlerimizle.

Recep ŞEN
Genel Yayın Yönetmeni

YÜZÜ KAMAŞTIRAN AYNA

Yasin MORTAŞ

*yüzü şemstir
onun*

sırrı yorgun bir süvari gibi

i
n
e
r

hilalin bulandırdığı sulara
su hû olur

ve döner
hüdavendigâr/mevlevî
döner mah ve kılıç
gök semazenleriyle
gözlerim buna vaki
bulanık su durulur

iki su buluştu
bir su susuzluğunda
şimdi gözlerim
merec-el bahreyn
ve konya güneşi

gece
güneş boyasıyla boyandı
yüzümdeki ayna sızıları
kamaştırdı suretimi
su yatağını andı

akıl da tutuldu
cennetin gölgelediği
insicam ırmağında

şimdi
maverada
şeb-i arus
ve kevser ritimleri

AYNA RÜYASI

Mustafa Ökkeş EVREN

Dün gece rüyamda bir ayna gördüm
Ben yoktum içinde gözlerim yoktu
Silince aynayı kirli peşkirle
Yansıdı kör ışık siyahî tene

Dün gece rüyamda bir ayna gördüm
Bana bakıyor hiç konuşmuyordu
Kum çanağı gözünden gözlerime
Kahverengi çamurlar akıyordu

Dün gece rüyamda bir ayna gördüm
Duvar çivisine asmış kendini
Can havliyle baktım kurtarmak için
Bir gölge belirdi ürperdi içim

Dün gece rüyamda bir ayna gördüm
Göğün kalbi çarptı gözümü açtım
Korkunç sesler duydum karmakarışık
Işığa kesildim, sese boğuldum

Anneciğim söyle bana ben kimim?
Bu uğuldayan rüzgârın sesi mi?
Ruhumdan uzaklaşıyor bedenim
Bu ayna niye göstermiyor beni?

Zaman bozuk diye seslendi annem
Uyandım rüyadan kan ter içinde
Saate baktım zaman çoktan durmuş
Akrep yelkovanı uyurken sokmuş

SER VERİR SIR VERMEZ: AYNALAR

Cafer Tayyar TAŞYÜREK

“Kimsenin kusurunu kimseye söylememeyi aynalardan öğrendim.”

Kimbilir nerede, ne zaman, kim tarafından icat edildi. İyi ki icat edildi dediğimiz, olmazsa olmazımız aynalar. Her sabah ilk günaydını o duyar. Uykulu halimize de şahit olur. Gece boyu her ne sebepten olursa olsun uyuyamamaktan şişen gözlerimizi de ilk o görür. Mutluluğumuzda bizimle güler, hüznümüzde bizimle ağlar. Hem de iyi sır tutarlar. “Kimsenin kusurunu kimseye söylememeyi aynalardan öğrendim.” der Arif Nihat Asya. Ama bize çok şey söylerler. Bize bizi anlatırlar, uyarırlar, daha iyi olmamızı isterler. Güne güzel başlamamız için ne yapmamız gerektiğini anlatırlar. “Yüzünü yıka, saçını tara, kravatını düzelt, başörtün, kıyafetin düzgün olsun...” ikazları ne güzeldir. Gün içinde kaç defa yüz yüze geliriz bilmem ki? Her defasında bize bakar ve uyarılarını yapar aynalar.

Ayna sırlı camdır. “Sır”lı niçin denmiştir kimbilir ama harika bir uyum. Sır tutan cam, geçip karşısına istediğimiz kadar her konuda konuşabiliriz. Bıkmadan usanmadan dinler bizi. Kırılmaz, incinmez de. Dedikodu yapsak bile aramızda kalır. Her şeyi korkmadan, endişelenmeden konuşabiliriz. Hem hep haklı oluruz, hem sözümüz hiç kesilmez hem de rahatlarız. Kim ne derse desin sadık dostlarımız, sırdaşlarımızdır aynalar.

Bilim insanları aynanın icadı, gelişimi, çeşitleri hakkında istedikleri kadar kafa yorsunlar. Araştırma yaparlar. Cilt cilt kitaplar yazsınlar. İlgililer ama yalnızca ilgililer okur ve aydınlanır,

meraklarını giderirler. Oysa aynalar sadece bilim dünyasında değil her çağda, her yerdedir. Laboratuvarlarda en küçük maddeleri incelemekten tutun, gökleri inceleyen teleskoplara kadar kullanılmadığı yer yoktur. Bütün bunlar bilim adamlarının konusudur. Biz hayatın içinde gündelik yaşantımızda daha fazla kullanırız onları.

Masallarda “Ayna ayna söyle bana, benden güzeli var mı dünyada?” diyen kötü kalplilere bile korkmadan cesaretle doğruyu söylemekten çekinmezler. Şarkılar yazılır yanık yüreklerden dillere dökülen, kulakları doldurup yine yürekler yakan ‘of’ dedirten şarkılar... Sevdaya, sevgiliye dair... Aynalar bilmecelerde, bulmacalarda hep karşımızda durur. Hayatımızın vazgeçilmezidir. Sahi günde kaç kere bakarız aynaya ve her baktığımızda neler hissederiz?

Hayatı, hayatın içindekileri şairlere sormak lazım. Onların pratik, kıvrak zekâları ve kelimelerle kurdukları dünya, gönül dünyamızın aynalarda yansması gibidir.

Ahmet Hamdi Tanpınar kalemini kâğıtla buluşturduğunda o kâğıt ayna olur, şairin yüreğini gösterir bize:

*Aynalar ki sessiz anlatır bize
Maziye karışan günlerimizi
Bizden iyi tanır aynalar bizi*

Sahiden, kendimizi unuttuğumuzda kimlik kartımıza değil aynalara bakarsak hatırlayıveririz kim olduğumuzu. Hey gidi günler hey diye dökülüyorsa kelimeler, geçmişi hatırlatmıştır aynalar.

Cahit Sıtkı şüpheye düşer aynada gördüklerinden:

*Aynadaki aksim, gölgem, bir de ben
Var mıdır, yok mudur onlar sahiden*

Ama aynalar yalan söylemez, her şeyi olduğu gibi söyler insana. İnsan bazen geçmişini, gençliğini arar aynalarda. Bakar, dalar gider bilmem nereye.

*Gençliğimi kaybettim, bir takım odalarda
Kaybolan gençliğimi aradım aynalarda*

Ahmet Muhip Dıranas aradığını bulmuş mudur aynalarda bilmem de, ruhu gösteren aynalar icat edilse herkes gençliğini hatta çocukluğunu buluverir her bakışta. Zaten dalıp gitmişken aynalarda unutulur şimdiki zaman, geçmiş zaman; sanki gelecek hiç gelmeyecekmiş gibi olur. Zaman donar saatler işlemez olur, düşünemez insan. Ümit Yaşar Oğuzcan yetişir halimizi anlatmaya:

*Bana benzeyen bir gözlerim kaldı
Bir de kederli bakışlarım
Düşüncemin olmadığı
Aynalarda ben varım*

İnsanı en iyi ne gösterir deyince, aynalar diyorsanız Can Yücel "Hayır, yanılıyorsunuz." der:

*Aynada bakma yüzüne
Başkalarının gözünün içine bak
Köpeklerin gözlerine bak
Kedilerin gözlerine bak
.....
Aynalarda bakma yüzüne
Ağaçların gözüne bak
Duvarların gözüne bak*

Haksız mı Can Yücel, insanı en iyi diğer varlıklar ve insanlar gösterir ve yanılmazlar. Gözleri ıslık ıslık, başı dik, omuzlar kalkık kendinden emin ve her varlığa gülümseyerek yürüyen insandan korkmayın, zarar gelmez. İçinin sevgisi hayatına yansımıştır ve her varlık onun aynasıdır. Hem kırmaya gelmez aynala-

rı. Ayna kırıldı mı uğursuzluk gelir derler. Dikkatlice bakmak özen göstermek gerekir. Temizliğine dikkat etmek gerekir ki daha parlak, daha güzel görelim her şeyi. Bakın Metin Altıok ne der:

*Ayna kırılırsa yüzünle birlikte
Zamanıdır konuşmanın ölümden*

Aynalar halimizi saklamaz, kendimizden bile sakladıklarımızı yüzümüze çarparlar. Ruh halimizi bize gösterirler. Abdurrahim Karakoç; "Aynalara baktım korku gösterdi / Saatler her sabah kırkı gösterdi" derken ruhunu, sıkıntılarını, dertlerini görmüş olmalı. Aynalar yakalayır halimizi.

*"Aynalar bakmayın yüzüme dik dik
İşte yakalandık, kelepçelendik
Çıktınız umulmaz anda karşıma
Başımın tokmağı indi başıma"* diyen Necip Fazıl da Karakoç gibi düşünse gerek.

Bir de gamsız, kedersiz insanlar vardır. Dünya yansa umurlarında olmaz. Hayatın tadını çıkarırlar daima. Hep genç kalırlar, hep dinç olurlar. Aynalarla barışık yaşarlar. Onlara gıpta ile bakmamak elde değil. Sonunda öleceğimiz hayatta gama, kedere ne gerek var. Orhan Veli yetişir imdadımıza kelimeler kifayetsiz kaldığında:

*Ne atom bombası
Ne Londra konferansı
Bir elinde cımbız
Bir elinde ayna
Umurunda mı dünya*

Her yerde karşımıza çıkan, sevgiliye verilecek en güzel mesaj hediyesi olan aynaların dili yoktur ama yüreğimizin dili olur. Söyleyemediklerimizi söyler: "Senden güzel ne var ki sana hediye edeyim; bu ayna ile gör Rabbimin yarattığı güzelliği ve o güzellik karşısında lâl olan dilimi." Yani ayna deyip geçmek lazım, durup düşünmeye ve sır vermeye değer...

ŞAİR MEHMET ALİ KALKAN İLE ŞİİR VE EDEBİYAT ÜZERİNE Söyleşi: Recep ŞEN

Değerli hocam, Gergef Edebiyat Dergisi okurlarının sizi daha yakından tanıyabilmesi için kısaca hayat hikâyenizle başlayalım isterseniz, buyurunuz.

01.10.1958 Eskişehir doğumluyum. Liseyi bitirdikten sonra, 1980 yılında Adana Mühendislik Bilimleri Fakültesinden İnşaat Mühendisi olarak mezun oldum. Halen Eskişehir’de mesleğimle ilgili olarak çalışıyorum.

Kendisini rahmetle analım Türk Edebiyatının güçlü kalemi Emine Işınsu sizin için: “Mehmet Ali Kalkan, bugün sayıları bir elin parmakları kadar kalmış gerçek şairlerimizden biridir. O; Yesi’de, Rey’de, Viyana ve Yemen’de ve illâ Anadolu’da yaşar, yaşadıklarını bize seslendirir.” diyor. Gönül coğrafyamızın şehirlerinde bizi gezdiren Mehmet Ali Kalkanın gönlüne şiir ateşi ilk ne zaman düştü, şiir yolculuğu bugünlere kadar nasıl geldi? Beslendiği kaynaklar nelerdir? Hangi şairlerden etkilendi, hangi şairlerle dostlukları oldu?

Emine Işınsu Abla’ya rahmetler olsun, beni sevdiği için böyle söylemiş. Rahmetli babamın ezberinde çok şiir vardı. Gazetelerde, kitaplarda bulunduğu şiirleri, güzel sözleri bir yerlere not alırdı. Ben ilkokulu bitirdiğim gün bir saz hediye etmişti. Şiir ve türkülerle tanışmak o yıllardan olsa gerek.

Liseli yıllarımda Türk Edebiyatı, Hisar, Bozkurt gibi dergileri takip etmeye çalışırdım. Param olduğu kadar kitap almaya gayret ederdim. Üniversiteye başlayınca daha rahat olmaya başladı bu.

Lisede şiir yazmaya çalışırdım. Üniversitede de devam etti ama o yıllar Türkiye’nin sıkıntılı yılları idi. Okul bittikten sonra dünya

telaşeleri başladı.

1998 yılında Adana’da bir şiir yarışması açıldı. Katılmak istedim. Bu vesile ile şehrimizde bir türlü kendimi yenip gidemediğim Eskişehir Şairler Derneği ile tanıştım. Sonra da devam etti.

Ustalarla yaşadığınız unutulmaz hatıralardan birkaçını o günleri yâd etme açısından okurlarımızla paylaşabilir misiniz?

Gençliğimde şiirlerini okuduğum güzel insanlarla tanışmak nasip oldu. Ağabey kardeş ilişkilerimiz devam etti, ediyor. Bazı şair büyüklerimin isimlerini sayayım. Feyzi Halıcı, Abdurrahim Karakoç, Rıdvan Çongur, Halil Soyuer, Dilaver Cebeci, Bekir Sıtkı Erdoğan, Rıza Akdemir, Abdullah Satoğlu, Cemal Safi, Ali Akbaş, Ahmet Tefik Ozan, Yavuz Bülent Bakiler, Âşık Reyhani, Ahmet Tufan Şentürk.

Değerli hocam, üç tane şiir kitabınız yayımlandı. Biraz da eserlerinizden bahsedelim isterseniz. Eserlerinizden bahsederken şunu da sormak istiyorum aslında, geri dönüşler nasıl, sizi tatmin eder düzeyde mi?

İlk kitabımı 2001 yılında kendi imkânlarımla çıkarmıştım, adı Geceye Göz Ekledim idi. Babamın sağlığında görmesini istemiştim.

İkinci kitap Gök Aradık Tuğlara idi. Bunun içinde birinci kitaptan da epey şiir almıştım. Ötüken Neşriyat’tan çıktı. Dördüncü baskıyı yaptı. Benim için çok sevindirici bir şey.

Üçüncü kitap da Ufuklar Ardı Bizim. Yine Ötüken Neşriyat tarafından 2022 yılında yayımlandı.

Elimden geldiği kadar yazmaya çalışıyorum. Bana “şairlerini beğenmedik” diyenler yok edeben ama söylenenler, yazılanlar iyi şükür.

Hece veznini başarıyla kullanan şairlerimizden birisiniz. Şiirlerinizde sehl-i mümteniye ustalıklarla kullanıyorsunuz. Şiirlerinizi okuduğumuzda geleneğimize, Türk İslam Kültürüne derinden bağlı olduğunuzu görmekteyiz. Hem biçim hem de muhteva açısından değerlendirsek, günümüzün şiirini yazarken burada geleneğin rolü ve şairin duruşu nasıl olmalı?

Mümkün olduğunca bizim kültürümüzden bazı değerlere temas etmeye çalışıyorum. Biz iki ayağımızın üzerinde duruyoruz, Türk ve İslam. Hece, bizim milli veznimiz. Buna sadık kalmaya çalışıyorum. Büyükle-
rimizin yürüdüğü yolda devam etmeye çalışıyorum. Bana daha doğru ve güzel geliyor bu yürüyüş.

Şiirde imge konusuna siz nasıl bakıyorsunuz?

İmge kelimesini bir türlü anlayamadım bu zamana kadar, bir türlü de sıcak bakamadım. İmgeyi tarif edin deseniz edemem. İnsanın yaşadığı, duyduğu, hissettiği, hayal ettiği şeyler her ne ise şiirde de vardır, diğer edebi sanat-
larda da...

Dil hususunda oldukça dikkatli ve hassas davranan şairlerimizdensiniz. Eserlerinizde sade, anlaşılır ve net olmaya çalışıyorsunuz. Sizin bu tavrınız bilinçli bir tercih olsa gerek.

Dil bizim ana sütümüz. Elbette ona hepimizin gereken saygıyı göstermesi gerek. Mümkün olduğu kadar yaşayan Türkçeyi kullanmaya gayret ediyorum.

Sizin şiirlerinizde tasavvufi temalar da yer alıyor. Bunun sebebi nedir? Doğduğunuz şehir Eskişehir ve Yunus Emre'nin bunda etkisi vardır diyebilir miyiz?

Söğüt ilçesi bizim Eskişehir'e yaklaşık kırk beş kilometre uzaklığında. Yunus Emre Türbesi de yaklaşık yüz kilometre mesafede. Vakit buldukça, eş dost geldikçe ayda, iki ayda buraları dolanıp gelirim. Giderken zaten aklınızda bir şeyler var. “Burada Ertuğrul Gazi gezmiş.” diyorsunuz, “Şu dağlara bakmış, belki şurada oturmuş, atları buralarda gezinmiş.” Mihal Gazi ilçesine vardığımızda Osman Gazi ve Mihal Gazi akla geliyor. Sarı çiçekleri görünce “Sordum sarı çiçeğe” diyorsunuz. Sakarya Nehri kıyısında gezerken Molla Kasım geçiyor gözlerinizin önünden. Yazmaya çalıştığım şiirlerde elbette bizim kültürümüzden izler olmasına özellikle dikkat ediyorum. Bir örnek vereyim:

Gururunu dik tutma,
Gücsüzle alay olmaz.
Milletini unutma,
El yoksa halay olmaz.

Çiçekse açmalıdır,
Kuş ise uçmalıdır,
Yüz bahar geçmelidir,
Ha deyince köy olmaz.

Harmanı ateş alsa,
İline fesat dolsa,
Uçandan kuzgun kalsa,
Düğün dernek toy olmaz.

Bakılmayana bakma,
Yandırmayana yakma,
Türk adını bırakma,
Sonradan vay vay olmaz.

Başı dumanlıyız biz,
İlli kağanlıyız biz,
Turan vatanlıyız biz,
Kürşat yoksa Vey olmaz.

Baş vardır boyun eğen,
Baş vardır arşa değen,
Deryayı özlemeyen,
Irmak olmaz, çay olmaz.

Dar günde yatanların,
Dünyaya batanların,
Göge ok atanların,
Sonrası kolay olmaz.

Ap ak olursa dünün,
Arşa yükselir ünün,
Gündüzü kara günün
Gecesinde ay olmaz.

Yarım olsa tutuşun
Aşılır mı yokuşun?
Sırtından vurulmuşun
Narası hey hey olmaz.

Ekmek bizim, tuz bizim.
Saz bizim, kopuz bizim.
İllaki Oğuz bizim,
Başkasından bey olmaz.

Mümkün olursa her mısradada, olmazsa her kıtada ya da şiirin bir yerinde bizim kültürümüzden izler taşısın istiyorum. Bu şiirde Dede Korkut'a, tabiata, atasözlerine, yaşanmışlıklara dokunmalar var. El ele tutma, millet olabilme var. Bir köy yüz senede kurulurmuş ama yüz dakikada yarmış. Zorluk ve yok etme ihtimal, dikkatli olma gerekliliği var. Kuzgun, leş yer. Göğümüzde sadece onlar kalsa eğlenecek vakit olmamalı. Bir damlanın gagesi ummana karışmamış. Dereler, çaylar çok ses çıkarırmış, ummana varınca sessizlik başlarmış, olacaksak umman olmalıymışız. Kürşat'ın kırk çerisiyle Vey Irmağı yanında şehit olması var. Nemrut'un göğe çıkarken yukarıya ok atmasına telmih var. Yapacağımız işleri savunmak, sırt dönmek var. Kıscası becerebildiğim kadarı ile bize bizi hatırlatmak var.

Medeniyet dünyamızın inşasında şiirin ve şairin rolü nedir?

Ben sadece yazmaya çalışan bir insanım. Bu sorulara belki düşünce adamları, akademisyenler cevap vermeli. Ama medeniyet bir milletin maddi ve manevi gücü ise, bunu da inşa edecek insan ise, onun içini bizimle, güzelliklerle, heyecanla doldurmak sanatçının işi olmalı. O da yapılanlara aksedecektir elbette.

Türk şiirinin bugünü ve yarınları hakkında neler söylemek istersiniz? Geldiğimiz noktada iyimser olmalı mıyız ve geleceğe umutla bakabilir miyiz?

En çok kitap okunan yıllar 1976- 1977 yılları imiş. Şimdi insan sayımız arttı ama okumak bir o kadar azaldı sanki. Televizyon, internet, cep telefonu vs. buna sebep olmuştur belki.

Milletlerin hayatında inişler, yokuşlar oluyor. Şimdi çorak zamanlarda isek gümrak dönem de gelecektir elbette. "Azmiyle, ümidiyle yaşar hep yaşayanlar." demiş Mehmet Akif.

Sizce gençlere şiiri sevdirmek noktasında ne tür çalışmalar yapılabilir?

Bir de şiir yazan genç kuşağa tavsiyeleriniz nelerdir?

Bence her şey ailede başlıyor. Biz kitap okusak çocuklarımız da okur. Gezersek onlar da gezer. Okul da çok önemli elbette. Bizim Eskişehir Atatürk Lisesi'nde Arif Nihat Asya, Orhan Şaik Gökyay gibi güzel insanlar öğretmenlik yapmış. Böyle öğretmenlerin güzel talebeleri olur bence.

Şair Mehmet Ali Kalkan ile siz söyleşi yapıyor olsaydınız kendisine soracağınız en çarpıcı soru ne olurdu ve bu soruyu nasıl cevaplardınız?

Bizim Mehmet Ragıp Karcı Ağabey vardı. Divan Edebiyatında yetmiş bin şair tespit ettiğini söylemişti. Ama bize say deseler beş-on isim ancak söyleriz. Bu sorunuzu bir şiirle cevaplamaya çalışayım.

İmtihansız dünya olmaz,
Kınama, başına gelir.
Güzeller hep güzel kalmaz,
Sonrasını... Allah bilir.

Giden durur, veren alır,
Arayanlar bir gün bulur,
Mevsimler arada kalır,
Sonrasını... Allah bilir.

Sözlerini dile dile,
Az vazife düşün dile,
Çal kapıyı ümit ile,
Sonrasını... Allah bilir.

Başını eğ doğan güne,
Selam söyle dokuz yöne,
Aşık ol da döne döne,
Sonrasını... Allah bilir.

Dereye mi sığar gemi?
Ufuklara bırak gem'i,
Al eline şu kalemi,
Sonrasını... Allah bilir.

Ateşin eritsin mumu,
Gözlülere atma kumu,
Yarınlara ek tohumu,
Sonrasını... Allah bilir.

Kervan yükle menzil alır,
Yürüdükçe yol kısalır,
Birkaç nesil adım kalır,
Sonrasını... Allah bilir.

Bağlısını bilir taşlar,
Göğüne sığınır kuşlar,
Efkârlı bir türkü başlar,
Sonrasını... Allah bilir.

Dolansa da şehir şehir,
Yatağında gezer nehir,
Bu yazdığım en son şiir,
Sonrasını... Allah bilir.

Değerli hocam, bize vaktinizi ayırdığınız için çok teşekkür ederiz. Gergef Edebiyat Dergisi okurları ile paylaşacağınız son bir mesajınız varsa onunla söyleşimizi tamamlayalım.

Estağfurullah. Ben teşekkür ederim bana bu fırsatı verdiğiniz için. İnşallah hep güzellikleri paylaşıyoruz. Güzel bakar, güzel görürüz. "Söz ola kese savaşı" gibi mısralar gönlümüzün bir yerinde asılı kalır. Doğru yaşanmış bir hayatımız olur. Dünya bütünü'nün bir parçası da insan. Değerlerimizi bilir sahip çıkar ve onların ışığında yürürüz. "Nuh'u kaptan bilmişse gam yok." diyor Şeyh Sadi Şirazi. Güzelliği, mutluluğu, sevgiyi gergef gergef dokuyan okuyucularınıza selâm olsun.

SIRLI HASBİHAL

Mehmet OSMANOĞLU

Dipsiz derinliğinde gizlenen binbir vehim
Aklın kör kıyısına kurulu otağınız
çizgi çizgi hayaller, uzayan emellerim
ve düşlerim kaybolmuş çehrenizde zamansız

siyaha döküldükçe sathınızda tüm renkler
bulanır gözlerimde kanayan bir ıssızlık
sokağınızdan geçer puslu hatıralarım
her köşesi muamma, her karesi yalnızlık

nasıl da bahtiyardı her baharda gençliğim
bir zaman heyecanla karşınızda salınan
şimdi suskun, mecalsiz, şimdi kayıp bir vakit
ve bitmeyen bir çığlık içimde yankılanan

susmayın, deyin kimdi o saltanat sahibi
o dem ki hapsedilmiş sararmış albümlere
solgun ve dondurulmuş bir fotoğraf sızısı
kuşatır benliğimi günde bilmem kaç kere

başında kavak yeli, terkisinde hülyalar
sesindeki kuşlarla gülümseyen yüzüne
boş hayaller vaadedin, kurun sahte dünyalar
akşama mahkumların parlayan gündüzüne

ölüm mevzilenmişken, sarmışken dört yanımı
yaşamak telaşıyla oyalanıp kalmışım
asr vakti kızılığımı sarmış asumanımı
bense her doğan güne, güneşe aldandım

götürün ey aynalar, bir dehlize bırakın
kalbimi örseleyen bütün acılarımı
ve toplayıp getirin, serpin tekrar ömrüme
bir yanınızda kalan, kaybolan yıllarımı.

İĞNE DELİĞİNDEN GEÇMEYEN SÖZLER

Ahmet KAFKAS

küflü ayna, yorgun yatak, kirli kilim
kelimelerim dilim dilim doğranırken
ellerimde bir kızıl goncayla
başı dumanlı dağların bütün yükü
ve çığıklar dolu sessizlik sarmışken her yanı
ayna küflü, yatak yorgun, kilim kirliydi
kim umursadı
kimi ilgilendirdi bütün bunlar

boşalırken kirli sesler oradan buradan
daralırken ruhum büsbütün
titremiş bir kalbi teskin etmeye çalışırken
yazgısı çay lekesi
dürtüsü kan lekesi
kirli nefes, altın vuruş ve kırlangıç sekisi
dizlerden kırışık pantolon ve o iz
alınmda mühür gibi asılı dursun diyorken
bütün bunlar küflü bir aynada
belli belirsiz duruyorken üstelik
üstüme üstüme geliyorken bütün karanlık
gri bulutlar kararan geceyi iyice karartmışken
kim umursadı
kimi ilgilendirdi bütün bunlar

oysa aydınlanan bir sabah ümidi ile kapamıştım gözlerimi
uyanayım ve bitsin bütün bu karanlıklar
kara hülyalar, yıkılmaya yüz tutmuş çatlaklar
sızılar, sızıntılar
izler, karartılar
belli belirsiz aynalar

uyandım
karşımda küflü ayna
başımı koyduğum yastık yağlı
belime vuran ağrısıyla yatağım yorgun
kilim kirli, dilim kekeme, sözüm yarım
ara tonlarla vuran sancı
yaşadığımı hatırlatırken
kırpiklerimin arasından güneş sızarken
içim sızlarken
ilişiverir yine gözlerim
sırları dökülmüş
kirli, yorgun ve küflü o aynaya

TÜRK EDEBİYATINDA AYNA

Melek ENGİN AKTEMUR

Farsça bir kelime olan âyine, karşısındaki şekil ve renkleri aksettiren madeni levha veya arkası sırlı düz cam olan süslenme eşyasının ismidir.

Arapçası mirat, Türkçesi ayna ve gözgüdür. Âyine ve karşılıkları, mecazen bir nesneyi veya bir hali aksettiren ve göz önünde canlandıran şey, kavram ve hal manasına da kullanılmıştır.

(MEB 2022, Ayna)

İnsanoğlu kendi yüzünü görmek ve süslenmek amacıyla ilk çağlardan durgun su yüzünü parlak volkanik taşları parlatılmış gümüş ve çelik levhaları kullanmıştır. Cam aynaların yapılmasından sonra batı sanatının etkisiyle Osmanlı saraylarında ve Türk toplumunda cam aynalar görülmeye başlanmıştır. (TDU 1988, Ayna)

Edebiyatımızda ayna hem gerçek hem mecazen değişik kavramlarda sembol olarak kullanılmıştır. Divan edebiyatında parlak ve aydınlık yönüyle sevgilinin yüzü arasında benzerlik kurulmuştur.

Halk edebiyatında ayna günlük hayatta kullanılan nesne olarak ele alınır. Aynı zamanda güzelliğe delil olurken insana yaşlandığını da gösterir. Bunun dışında aynanın bolluk, bereket getirdiği düşünüldüğü gibi uğursuzluk getirdiğine de inanılır.

Masallardaki ayna genellikle padişah olmak üzere saray halkının hazine değerindeki eşyalarındandır. Ayna padişahın çocuklarına bıraktığı değerli bir mirastır, çünkü ülke yönetiminde ayna adeta bir yol göstericidir.

Bunun dışında ayna, kadınlarla ilgili olarak masalarda sıkça geçer. Bu durumda ise genellikle güzellik üzerinde durulur. Masallardaki ayna görenin değil, görünmeyenin bilgisine haiz olup yalanla gerçeği birbirinden ayırma ve hakikati gösterme nitelikleri ile dinleyene bu konuda ders vermek için kilit rolündedir.

Bu bakımdan aynalar metaforik bir anlam kazanarak acı da olsa doğru söyleyen tecrübeli bir dosta ya da aile büyüğüne işaret ederek onların sözlerinin dinlenmesine vurgu yapar.

Ayna halk edebiyatında bilmecelerde karşımıza çıkar:

*O odanın içinde oda onun içinde
Yüzü parlak adı kara
Bilmece, bildirmece, resim yapar güldürmece*

Manilerdeki ayna ise farklı şekillerde ortaya çıkar:

*Ayna güzel, yüz güzel
Güzel yâri görenler
Dediler: Ay ne güzel!
Oturmuş zülfün tarar
Dizinde ayna güzel*

Bu manide sevgilinin güzelliğine vurgu yapılmak için kullanılmış. Aşağıdaki manide ise ayna ile varlıklı ve gösterişli olmak arasında bağlantı kurulmuştur.

*Arabası aynalı
Şu oğlana varmalı
Oğlan çok güzel ama
Anası olmamalı*

Altındaki manide ise baht açıklığı söz konusudur.

*Ayna attım çayıra
Aksi düştü bayıra
Dua edin komşular
İşim dönsün hayıra*

Türk şiirinde Necip Fazıl Kısakürek, Cahit Sıtkı Tarancı gibi büyük şairler bazı eserlerinde ayna imgesine sıkça yer vermiştir. Ayna imgesi onu kullanan şairin poetik düşüncesine göre geniş bir mana ve çağrışım değerine sahiptir.

Psikanalistlerin farklı yaklaşımlarla değerlendirdikleri ayna birtakım ruhsal eğilimlerin saptanmasında belirleyici bir işleve sahiptir. Bu bakımdan bu nesneye belirgin bir şekilde yer veren sanatçıların eserleri psikanalitik bir eleştiri yapılmasına imkân verebilir. Ayna imgesi sanatçının ruhsal durumu ile ilgili ipuçları da verir.

AYNALAR YOLUMU KESTİ

N.F.KISAKÜREK

*Aynalar bakmayın yüzüme dik dik
İşte yakalandık, kelepçelendik!
Çıktınız umulmaz anda karşıma
Başımın tokmağı indi başıma*

AYNALAR

A.Hamdi TANPINAR

*Bir sonu gelmeyen rüyaya dalar
Akşam, odalarda fersiz aynalar*

.....

*Bizden iyi tanır aynalar bizi
O vefalı kalbe benzer ki onlar
Bir küçük vesile maziye yollar*

BİR LAHZAM

Cahit Sıtkı TARANCI

*Aynadaki aksim, gölgem, bir de ben
Var mıdır yok mudur onlar sahiden?
Aşına değiller çektiklerime
İçlerinden birisi gelse yerime*

PİŞMANLIK VE ÇİLELER

Sezai KARAKOÇ

*Annesinin başı elleri arasında
Parmağında aydınlık günlerden kalma yüzük
Bir fotoğraf asılıdır duvarda
Aynaya, geceye, maziye dönük
Annesinin başı elleri arasında*

KIRILGAN DURUŞLAR

Akif DUT

yolun düş'üne omuz verince bir dağın kıyısında
yorgunluk nedir unuttu ayaklarım
yeşili kuşanmış bir derenin çağıltısı dinince
sesini bir muştı gibi içimde saklarım

rüzgarın önünde sıralanırken ufukta küçülen evler
kırılğan bir duruş yükseliyor boyumca
ellerime sinen yarpuz kokusundan azade
söğüt gölgelerine sığınıyor yolumu kesen devler

okul sıralarında saçlarımıza uslanmayı öğretirken
aynalardan serin bir gülümseme düşüyor ellerime
makas korkusuyla yatışıyor gençliğin ilk heyecanı
pınara kavuşma sevinci ayaklanıyor yaramda

sesin yağmurun kokusunu getirirse dağlarım
zamanı durdurup bir duldada bağlayalım
unutmak hüküm sürdüğünde yorgun dilimizde
kuruyan dereler gibi sessizce ağlayalım

AYNALAR

İbrahim BİRGÜL

Bu ben değilim aynalar, bakmayın öyle bana.
Bir kalabalıkta kaybettim kendimi, yüzüm değişti.
Şehrin caddelerinden insanlar yağardı.
Hangi sokağa çıksam kaybolmuş şarkılar bulurdum.
Sahipsiz anılar, kimsesiz hikâyeler...
Aynalar;
Evler suskun şimdi, lambalar sessiz, insanlar yorgun...
Sizde ise; biliyorum çok şeyler saklı.

Aynalar
Soracaksanız eğer nereli olduğumu,
Toprak asıllı, göçebenin biriyim.
Dünyadan geçerken bir bakıverdim size böyle.
Dört çerçeve içinde siz bir gölgelik, siz bir pencere...
Hep aramalarım vardır benim kendimi.
Bir çoban çeşmesinde sularla konuşmuştum mesela.
Hayat demiştin nedir, ne değildir?
İşte benim demişti su, gelip geçiyorum böyle aranızda.

Aynalar;
Bir gün yüzünüze bakamayacağım.
Yüzüme oturacak sakın denizlerin sessizliği.
Evlerin kireçlerinin yalnızlığı, boyanacak yüzüme.
Yıkılmış bir ev olacak yüzümün bir yarısı.
Diğer yarısı sizde saklı kalacak.
Beni artık başka şarkılarla tamamlayın.
Çünkü bende bir göç hazırlığı var, nişanlıyım ötelere.

Ey gerçeği göstermeyen aynalar;
Hükmetmiyor ruhuma nedense duygular.
Ümit nerede idi, acep ne ile?
Şimdi hangi şarkıya beste?
Oysa kaç zaman beraberdik aşinalı yüzüyle.

Aynalar;
Düşüncelerimi okuyabilseydiniz eğer,
Anlardınız kalbimdeki harlanan ateşin sebebini.
Benim size sığıdığım kadar, siz sığısaydınız bana,
Bilirdiniz kirpiğimde taşıdığım gözyaşının ağırlığını.
Oysa ben, siz kadar güvende değilim, böyle dört çerçeve içinde.
Bir düşsem, sizden daha çok dağılır bedenim inanın.
Bir ipin üzerindeyim, sıkı tutun beni her an düşebilirim.
Aynalar;
Ey babamın yorgun bakışını hapseden narin camlar!
Babam toprak altında yaşıyor.
Şimdilerde otuz yaşına basıyor ebedi yurdunda.
Size bakıyorum, babamı görüyorum.
Babam bana bakıyor, hüçün yansıyor ruhuma.
Ruhum saklıdır bir kuşun kanadında.

AYNA

Nilüfer AKINGÜL

Zamanın birinde bir garibin kalbine bir mürşide intisap edip derviş olma sevdası düşer. Düşer düşmesine ama gel gör ki hayalindeki gibi bir kimse yoktur etrafında. Kalbindeki kendi elleriyle eşelediği boşluk gün geçtikçe büyür de büyür. En sonunda bulunduğu diyarı terk edip o aklındaki mürşidi aramaya karar verir. Çoluk çocukla helalleşip bir daha dönemeyecekmiş gibi doğup büyüdüğü memleketinden ayrılır.

Gel zaman, git zaman nereye gittiğini ve sonrası nereye gideceğini bilmeden çeyrek asır devirir ömründen. Lâkin bu zorlu arayışı onun kalbinden hiçbir şey kaybettirmedeği gibi bilakis daha da perçinler içindeki heyecanı. Tabi bu arada yolların zorlu şartları, maddi sıkıntılar ve memleketine olan hasret onu bir nevi olgunlaştırmış, tekâmüle sevk etmiştir.

Bir gün bir tekkede otururken, içeriye şık giyimli, eli yüzü temiz, dik yürüyen orta yaşlı bir adam gelir. Namazını kılar duasını eder ve gider. İkinci gün yine gelir ve üçüncü gün geldiğinde yanında bir kalabalık belirir. Halk ona teveccüh etmekte, huzurunda el pençe divan durmaktadır. Oradaki birkaç kişiye sorar ve onun bir mürşit olduğunu öğrenir. Dördüncü gün yine bekler o adamı ama adam bir daha gelmez.

Şöyle böyle derken, aynı tekkede iki yılı geçer. Hiçbir yerde bu kadar uzun kalmaya alışmamıştır ve bu durum ona ağır gelir. Tam ümidi kesip yeniden diyar diyar gezmeye karar vermişken öğlenin zeval vakti o mürşit dedikleri adam çıkagelir. Ellerindeki torbaları kenara koyup abdest alır, namazını kılar ve duasını yapar. Fakat bu sefer bu adamın üzerindeki kıyafetleri

perişan ve duruşu gözleriyle yerde bir şey ararcasına eğiktir. Bizim garip usulca yaklaşır adama selam verir. Adam selamı kısık sesle alır fakat selam verenin yüzüne dahi bakmaz. Bu hal değişik gelir, merak uyandırır ama bu merak bizim garibin konuşmasına engel olmaz. Garip derdini, meramını arz eder o adama ve iki yıl önce kendisini bu tekkede gördüğünü söyler, şimdiki halinin hareketinin neden bu kadar değiştiğini sorar adama. Adam uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra cebinden üç adet düğme çıkarır ve konuşmaya başlar.

“Bak kardeşim, bu düğmeleri bir padişah kaftanına taksan da aynıdır bir fukaraya taksan da aynıdır. Ben desem ki altındır, sarrafı bilir ancak demesem de bu altınsa yine altındır, değerlidir; çöpe de hurdaya da düşse onun değersiz olduğu anlamına gelmez. Önemli olan bu düğmeden ziyade, düğmelerin ilik yeridir aslında. İnsan eğer insanı bulamazsa insan da kalamaz; tıpkı bu düğmeler gibi anlamsız ve amaçsız bir kesede hapsolür. Ne zaman ilik yeri açılır ona, ne zaman ki oluşumun amacına hizmet eder, o zaman o kişinin varlığı, öz anlamıyla bütünleşir.”

Garip bu hikmetli sözleri pür dikkat dinlerken aklında düğümlenen soruların ilmekleri yavaş yavaş açılmaktadır. O dinlemeye, adam konuşmaya devam eder.

“Ve senin meramına gelecek olursak deyip diğer cebinden bir ayna çıkarır. Bu ayna nedir bilir misin?” der.

Garip: “Evet bilirim Peygamber Efendimiz (sav) yanından ayırmamış, bu yüzden sünnettir.” der.

Adam devam eder: “Bu ayna senin aşman gereken tek settir, tek engeldir. Aynı zamanda, aştığın şeyi aşarak aştığına varırsın. Hem sen sana engelsin, hem sen sana menzilsin. Dünyadaki sonsuzluk sadece aynadadır. Aşk denilen şey ise karşının kalbinin yansısıyla oluşan bir ebediyettir aslında. Gönüldeki yansımaya aşk denir, gözdekine ayna. Allah’ı (c.c.) da sadece bu sonsuzluk diyarında bulursun. Çünkü O sonsuzdur. Sen seni bildiğinde her şeyi unutursun, çünkü Rabbini bilirsin de ondan diğer bilgiler hükmünü yitirir; tıpkı güneş doğduğunda kaybolan yıldızlar gibi. Bu yüzdendir Peygamberimiz (sav) ‘Kendini bilen Rabbini bilir.’ buyurmaktadır.”

Garip dinledikçe dinler, zaman ışık hızıyla geçer o gün. Ruhunun sınırlarından bedeninin hudutlarına kadar ufku açılır. Anlar ki aslında onca yıldır kendini aramış durmuş, anlar ki o mürşidi meğer bir ayna kadar yakınmış. Eee, ne demişler: “Sen bakmayı bilersen, kapasan da görür göz. Bakmayı bilmeyene nur içinde çürür göz.”

SEVDA DÜŞLERİ KULVARI

Yunus LAÇIN

Sevda düşleri kulvarında,
At koşturduğum zamanlar geçti.
Şimdi çok uzağındayım saadetin.
O şevk, o heyecan, o tez canlılık...
Mutmain değilim, beni kesmiyor artık,
Işıltılı renkleri bulvarın.
Fotoğraflar çabuk soldu, eskidi,
Albümlerin kalbi durmuş sanki
Gıcırıyor şimdi hatıralar,
Resimlerdeki 'Ben'den eser yok şimdi.
Dostlar da paslanmış inan ki.
Zamanın çarkları nasıl hızlı atıyor?
Tak/tikleriyle ağlarımı örüyor saat,
Gonk sesleri bir balyoz gibi,
Gurbet kuşları kapımda tünedi,
Kara haber telaşında baykuşlar.
Yalnızlık, bir tren sesinde sırdaşım,
Yokluyor gecelerimi,
Takvimlerden haberim var,
Daralıyor nefesim, yorgun ve titrek sesim.
Hele aynalar,
'Sır'larımı döken aynalar,
Yıllarca yüzüme gülen aynalar.

Şimdilerde köşe bucak benden kaçır aynalar.
Gözlerimde yaş/lılık izleri,
Su çekilmiş yüzümün toprağından
Çatlaklar yer etmiş alınıma,
Ya gözümün çanağındaki obruklar,
Çürük bir yaprak birikintisi,
Sarıp solmuş gül/tenim,
Güneş yakıp kavurmuş ciğerimi,
Suyu çekilen meyve kurusu gibi ellerim,
Damarlarım belirgin bir depresyon hattı,
Küçük sarsıntılarla geçiştiriyorum depresyonlarımı.
Başımda esen yeller, yılları döküyor bir bir.
Saçlar çoktan terk ettiler sılayı,
Kalanlarda gurbet gamı,
Şakaklarımda toz kümesi
Sakallarımda yer yer tipi,
Servi gibi eğilmeye başlamış belim
Sırtımda her geçen gün ağırlaşan bir kambur
Tat vermiyor artık uykum.
Rahmine sığındığım rüyalar nerde?
Nerde düşlerim, nerde gülüşlerim?
Sessizliğin sesleri ağırlaşıyor,
Kulağımda hep uğultu,
Yalnızlık oynuyor hayal perdemde
Hep aynı sahne
Yaprak kımıldamıyor aynada
Sesler duyuyorum öteden
Benden başka herkes uykuda
Dertlerim demleniyor gecede,
Lakin hemderdim yok aynadan başka
Sevda düşleri kulvarında.

AYNADAKİ SIRLI YANSI

Mahmut TOPBAŞLI

Ruh Mimarımız Fethi GEMUHLUOĞLU'na
rahmet dualarıyla...

Sonsuzluğa vurgun sevdalar vardı,
Hakikat doğuran rüyalar vardı.

Susması nasihat, duruşu fikir,
Edeple yoğrulmuş simalar vardı.

Dostluktan demlenir köklü sevdası,
Maziden atıye deryalar vardı.

Gecenin koynuna yağmur düşerken,
Dillerde meneviş dualar vardı.

Soylu çehrelerden süzülen cemre,
Tutuşan ahenkli hülyalar vardı.

Ufku aydınlatan gönül sesinde,
Gökkuşağı renkli boyalar vardı.

Berrak pınarların serinliğinde
Kevser'den damlayan mayalar vardı.

Ararken kendimi kendi aynamda,
Çöktüğüm ka'dede dünyalar vardı.

Günbeyli'nin rüyasında gördüğü,
Gerçeğin özünde illâlar vardı.

TOPRAĞI İNCİTMİYEN ŞAİR

Hayrettin DURMUŞ

“Elim değse akan sular tutuşur.” diyen sevdalı yüreğin nasıl sustu? Sen dünyayı değiştirsen de hâlâ gönlümüzdesin. Pek çoğumuz seni “Mihriban” şiirininle tanıdık. Herkesten iyi biliyordun hatıraların paslanacağını, deli gönlün uslanacağını, zamanın eriyeceğini ve her şeyin renginin değişeceğini. Onun için “Unutmak kolay mı deme? Unutursun Mihriban’ım.” demiştin.

Haziranda “sarı sıcak” kavururken yeryüzünü bizim de ateş düşmüştü yüreğimize. Abdürrahim KARAKOÇ da göç eylemişti dünyadan. Acı haber yollarında mola vermeden geldi doludizgin. Ailenizden biri vefat etmişçesine, canınızdan bir parça koparılmışçasına üzülüyorsunuz. “Ateş düştüğü yeri yakar.” derler. Doğru sözdür lâkin ateş bu sefer hepimizin can evine düşmüştür. İçimizden biridir öbür âleme göçen.

Türk şiirinin büyük ustası, çağımızın Karacoğlan’ı şair Abdürrahim Karakoç 1932 yılında Ekinözünde başlayan seksen yıllık çileli yolculuğunu 7 Haziran 2012 günü Ankara’da bitirdi. Daha doğrusu göç eyledi dünyadan. “Dosta Doğru” yeni bir yolculuk başladı.

Bir şiirinde;

“Sevgi ekim naz biçmeye çalıştım
Ne zamana ne kendime alıştım
Kırk senede yedi hasret bölüştüm
Yedi dünya bana düştü sandım oy” diyordun. “Kırk senede yedi hasret” bölüşmüştün.

Biz senin hasretini kaç sene çekeceğiz acaba? Salavanda dağına varsak:

“Hiç başın ağrır mı, yoruldu mu hiç?
Birine küstün mü, darıldın mı hiç?
Sevdin mi, öptün mü, sarıldın mı hiç?
Hasret nedir, ne değildir, de hele” diye sorsak bize de ses verir mi? Senin yokluğundan dağın kalbi erir mi? “Sılada sılasız kalanlar”, gurbette garip olanlar ardın sıra gelir mi?

Anadolu insanın yoksulluğunu, çilesini ne güzel anlatmıştın:

“Dert bela tebelleş oldu başıma
Her gece tahsildar girer düşüme
Beni mahcup etme can yoldaşıma
Erkeklik öldü mü bre tohtur beğ” dedin; ilaçsız, çaresiz gariban hastalar geçti gözümüzün önünden. “Hâkim Bey” dedin çözülmeyen asırlık davalar, mahkeme duvarları canlandı zihnimizde. Hele bir bayram sabahını anlatışın var ki okuyup da duygulanmamak, insanlığımızdan utanmamak mümkün mü?

“Güneş yükselmeden kuşluk yerine
Bir adam camiden döndü evine
Oturdu sessizce yer minderine

Kızı “Bayram” dedi yalınayaklı
Adam “Bayram” dedi tam ağlamaklı”

Bir nesil senin yazdığın şiirleri emerek büyüdü. Şiirlerin beste oldu dillerde, marşların otağ kurdu gönüllerde. 80 öncesi gençliğinin büyük çoğunluğu “Hak Yol İslam Yazacağız!” şiirini ezberledi, okudu. Bir nesle tercüman olmuşsun ve:

“Beni dinle ey kadı
Bozuldu işin tadı
Zulümse bunun adı
Kenan yapsa da aynı
Yunan yapsa da aynı” diyecek kadar yürekliydin ihtilal günlerinde.

“Suları ıslatamadım” diye hayıflanma. “Akıl Karaya Vurdu” ve sen Sırat’tan ince sevda köprüsünü sevdiğinle beraber gözü kapalı geçecek kadar âşık olduğununu gösterdin bize.

“Gönüldeki birlik kalkandır dışa
Aldırma ayaza, yele, yağışa
Giden ilkbahara, gelecek kışa
Beraber göçelim tut ellerimden”

Rüzgârın uğultusuna karışır sesin ve sen çoktan özlediğin dosta doğru yolculuğa çıkmış olursun hem de “Tabutta bile gözlerim / Bakar gider dosta doğru” diyerek...

Şiirlerinde söylediği gibi; mezar kirlenmesin diye toprağı, gölgesinde oturduğu yaprağı, tabutuna sarılan bayrağı, suyundan içtiği kaynağı incitmedi.

Dağlardan boz dumanlar yine çekilecek, yine yaylalara çıkılacak, sen göremeyeceksin belki ama yüreğimizdeki “Anadolu Sevgisi” senin şiirlerinle yeşerecek. Artık sadece “Lambada titreyen alev” değil biz de üşüyeceğiz senin yokluğunda. Ay ışığında uyuyan göllere çizdiğin resimlere bakacağız, yüreğini pay ettiğin sayfalara dokunacağız içimiz burkularak. Hasan mektup yolu gözleyecek, Mihriban yetimliğinin acısıyla boynunu bükecek. Mihriban türküsünü yaşadıkça sen de yasayacaksın. Biz Biliyoruz ki “Âşıklar ölmez.”

O AN

Selim ERDOĞAN

Bir lahza gökyüzüne baktığım ah o anda
Ruhum hoş gezintide şimdi yine zamanda

Bulutlar küme küme giden günü çağırıyor
Yankılı tepelerden çocukluğum bağılıyor

Bir an kulaklarımda rüzgârın hışırtısı
Gezdiğim bahçelerde kuru dal çıtırtısı

Fersah fersah açılan ferah ferah çağdayım
Kâh bir deniz kenarı kâh yüksek bir dağdayım

Dedem kendi yerinde annannemse eşikte
Seda yeni uyanmış kenardaki beşikte

Yine benziyor yollar yürüdüğüm yollara
Güller eski günlere beyazlara allara

Gözüm mavi içinde bin bir mavi görüyor
Yıllar eski yıllardan mavi kazak örüyor

Kumaşı üzerimde cennetim, kıyametim
Yarına yürüyorum dünlerden kıyafetim

Her biri hatırımda yadsınır mı yaşanmış
Ömür göğe bakarken akıldan geçen anmış

AYNALAR! Ali AĞIR

Zaman sevinçle hüznün gönle düşen cemresi,
Aynalar ömrün düne açılan penceresi.

Günler, kum saatinden dökülür birer birer,
Vedalar, sahrada kum fırtınasıymış meğer.

Kuşları arar gözler pencere pervazında,
Nağmeler hicran yüklü hasretin yalazında.

Bulutlardan damlalar düşerken ince ince,
Ilık gözyaşlarıyla ıslanır sırdaş gece.

Yürekte kor yığını, sadırda Nuh tufanı,
Ay ışığında göçer hatıralar kervanı.

Erimeyi unuttur saçlara yağar karlar,
Alında çizgileri okşar geçer rüzgârlar.

Yatak, musalla taşı; uyku hayattan kopuş,
Mâveraya yürürken ne düz kalır ne yokuş.

İstikbal kaç dağ ardı, kaç ırmak mesafesi,
Gün doğumu belki de sonsuzluk arifesi.

Yaklaşmakta günbegün sılıya dönüş vakti,
Aynalar sessiz sessiz haykırır hakikati.

KAYBOLUŞUN YOLU (Öykü)

Rabia ARDIÇ

Uzunca, sonu belli olmayan bir gece ve sokak lambasının ışığının cama vurmasıyla uyandığım an, ellerimi direksiyona sağlam ve sert bir şekilde koyup frene bastım. Uykusuzluğumun acı çılgılığı, aslında annemi kaybedişimin haykırışıydı. Birkaç saat önce gelen haber hâlâ kulaklarımın içinde çınlıyor, acı bir soluk ile beynime doğru hedef alıyordu. Bağırıyor-du beynim: annen öldü; hayır, ölmedi. Annen öldü; hayır, ölmedi. Annen...

Suskunluğumun aciz çabası, gözyaşlarımın tüm dünyaya haykırışı ile araba kullanıyordum. Uzun zamandır annemin yanına gitmemiş, ölüm haberi ile de yola çıkmaya korkmuştum. Utanmış, mahcup olmuşum. Nasıl, nasıl çıkardım annemin karşısına, nasıl dokunurdum soğuyan bedenine? Nasıl af dilerdim, nasıl? Çare dilendim Rabbimden, aciz kuluna bir çare ver, acısına bir su serp.

Bitmeyen yolun karanlık asfaltında hızlıca ilerliyordum. Araba gideceği en hızlı güce ulaşmış fakat yetmiyordu. Gitmek, bir an önce anneme sarılmak istiyordum. Arabayı bir an kenara çekip içinden indim. Sağa sola bakmadan boğazımın tahriş olmasına sebep olacak kadar bağırardım. "Annem, öldü!" Tekrar tekrar söyledim bu cümleyi. Kalbime, beynime işlercesine... Asfaltın soğuk, ürpertici ve yalnızlığımın temsiliyetini hissettirecek şekilde kendimi yerde buldum. Dizlerimi kendime çektim. Çenemi dizime yaslayıp, yanımdan geçen ve korna çalan arabalara aldırmadım. Bırakın beni ve çaresizliğimi. Bırakın, acımı tüm dünyaya haykırmak istercesine geçirdiğim bir iki saati, kalbime mih diye saplanmış kayboluşumun hüznünü. Soğuk zeminin üstünde cenin pozisyonunu alırken gözlerimi kapatmış sessizce mırıldanıyordum: "Yalnızlık; bedenimi, ruhumu ellerinin arasına almış

oyun etme." Kendi kendime mırıldanmama kornalar eşlik ederken gözlerimi aniden açtım. Hava aydınlanmış, kendimi sıcak bir asfaltın üstünde bulmuştum. Sabah mı olmuştu? Yoksa, yoksa ben uyanmış mıydım? Nasıl uyumuştum ki? Ayağa kalkıp arabaya geçtim. Hemen çalıştırıp yola koyuldum. Cenazeye yetişemezsem bu sefer kendimi acı içinde boğacaktım. Soğuk bir suyun altında morarana kadar bağıracaktım. Gözlerimi yoldan ayırmazken bu yolların gideceğim yere ait olmadığı fark etmem uzun zamanımı almıştı. Araba düz yolda süzülürken ben boşluğa sürüyormuşum gibiydi. Arabayı durdurup etrafa baktım. Burası farklı bir yerdi. Ağaçların çevrelediği yolu nasıl olmuştu da fark etmemiştim? Nasıl olmuştu da yolumdan sapmıştım. Hemen sürmeye devam ettim. Etrafta hiç kimse yoktu. Gözlerim etrafı gözlüyor, görebildiği tek bir canlıyı anlamaya çalışıyordu. Derken, ileride yolun bittiğini ve sağ tarafa doğru döndüğünü görünce hemen sağ yola yöneldim. İlerisi küçük bir kasaba olmalıydı. Ağaçların arasına aldığı bu yeri incelemek için arabayı sağa çekip, arabadan indim. Kasabanın ortasında bir su kuyusu, sol çaprazında ise kahvehane vardı. Fakat kahvehanede oturan insanların yüzü bembeyazdı. Küçük çocuklar koşturuyor, sağ tarafta oyun parkında oynuyorlardı. Hemen ileriye atılarak kafamda dönen soruyu yönelttim:

"Bakar mısınız? Merhaba, burası tam olarak neresi?"

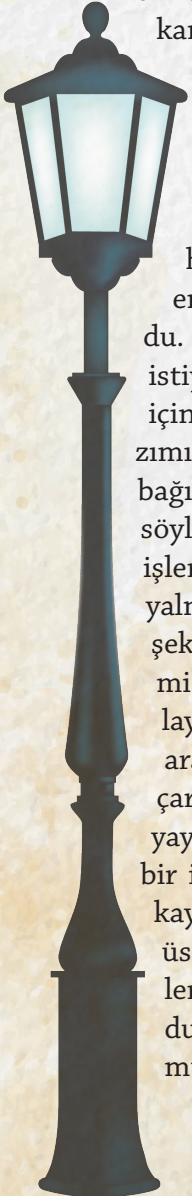
Genç sayılmayacak kadar yaşadığı belli olan, gözlerinin altındaki yaşam, dudaklarının sağ tarafa doğru kıvrılışı sorumu cevaplarırken aldığı keyfi temsil ediyordu.

"Burası genç oğlan, kaybolanların şehri. Hoş geldin."

Yüzümde nasıl bir ifade oluşmuştu bilmiyorum ama karşımdaki amcayı güldürmüştü.

"Gel, otur karşıma şöyle. Yüzün kireç gibi oldu."

Dediği gibi de yaptım. Kulaklarım büyük

ihhtimal bana oyun oynuyordu. Ellerinini elimini üstüne koyup, okşadı.

“Çocuğum, burası benliğini kaybedenlerin yeri. Kaybolduğun, kendini yitirdiğın ve çaresizliğini kabul lenmeyenlerin evi.”

“Amca benimle dalga mı geçiyorsun sen? Söyler misin, Niğde’ye nereden gideceğim? Yol bitti. Buradan mı geçmem gerekiyor gitmek için?”

Sorularımı bir bir sıralarken amca gayet rahattı. Elini çekmiş geriye doğru yaslanmıştı.

“Ancak uyandığın an buradan gidebilirsin.”

Deliye çattığımı düşünerek amcanın yanından uzaklaştım. Annemin ölümü, yıkılmışlığımın enkazına bu amcanın dedikleri tuz biber olmuştu. Adımlarımı hızlandırıp etrafı kolaçan ettim. Küçük çocukların yüzleri beyaz idi. Bu beyazlık insana ait olamazdı. Çocukların yanına gidip sessizce onları izledim. Birbirleri ile güzel anlaşıyorlardı. Kimisi sekiz kimisi ise on yaşında sayılırdı. Hem kayboluş şehri imiş. Heh, çocukların ne işi var bu şehirde. Ben kendi kendime düşünürken bir çocuk dikkatlice beni izliyordu.

“N’aber ufaklık?”

Çocuk buz gibi çıkan sesi ile üstüme kar yağmasına sebep olmuştu.

“Sen de mi kayboldun?”

“Sen de mi derken?”

Çocuğu korkutmamak için kaşlarını çatmamaya çalıştım.

“Evet, burası ruhu kaybolan insanların şehri. Umutunu yitiren, gözlerini dünyaya açmak istemeyen ve en önemlisi çaresizlik içinde kıvrananların yeri. Burası bir rüya gibi. Uyanmak için kendini bulman lazım.”

Çocuk diyeceğini demiş, görevini yapmış, vazifesini yerine getirmiş bir asker edasıyla parka geri dönmüşü. Ne yapacağımı bilemez bir vaziyette arabama geri döndüm. Arabayı çalıştırıp ileriye doğru sürmeye başladım. Her yerde evler vardı. Kimisinin rengi koyu kimisinin rengi ise

açıktı. Bazılarının penceresi küçük bazılarının ise büyüktü. Yer yer perdeli yer yer perdesiz idi camlar. Arabayı sürmeye çalışırken oldukça dikkatli ilerliyordum. Çünkü etraf çocuk ve yaşlı insanlar ile doluydu. Zemin dümdüz idi. Ciddi anlamda pürüzsüz ve beyazdı. Mermeri anımsatan ama mermer ile alakası olmayan bu yeri daha derin incelemek için tekkardan arabadan indim. İnsanlar ile konuşmalıydım.

“Bakar mısınız? Hey, beyefendi!”

Sesime kulak veren önümdeki adam yüzünü bana dönmesiyle bir adım geri gittim. İstemsizce yaptığım bu hareketten pişman olmuş daha samimi bir yüz ifadesiyle kendisine yaklaşmıştım.

“Kendini zorlamana gerek yok. İnsanlar beni gördüğü zaman daha farklı tepki veriyorlar. Seninki onların yanında hafif kaldı.”

“Bakın, gerçekten üzgünüm. Ben öyle bir niyetle yapmadım.”

Samimiyetimin bütün kalbine işlemesi için mahcup bir ifadeyle kendisine baktım. Adamın yüzünün sağ tarafı tamamen yanık ile kaplıydı. Bu yanık bir gözünü almıştı. Yüzünün acısı, her halükarda belli oluyordu.

“Her neyse, ne istiyorsun?”

“Burası neresi? Niğde’ye gitmek istiyorum fakat ana yol da kapalı sanırım anlamadım. Yol bitti.”

Gözlerinin kenarı hafif kırışmıştı.

“Benden önce sorduğın insanların cevabının aynı mı duymak istiyorsun?”

“Bakın, bir çocuk ve amcaya sordum ama saçma sapan cevaplar verdiler. Yok, ruhu kaybolan insanların yeriymiş miş miş...”

Kendimi durduramamış, sürç-i lisan etmemi hiç umursamadan konuşmaya devam ediyordum. Karşımdaki adam bana bakarken dinlemeden yanımdan uzaklaştı. Büyük ihtimal akıllı bir deli sanmıştı beni. Kendi kendime konuşmamı bitirmiyor bir yandan da yürümeye devam ediyordum. Yeşil ağaçların beyaz insanlar arasındaki rengi, cenneti anımsatıyordu. Herkes bana bakıyor, gü-

lüyor, anlamsız bakışlar atıyordu.

“Hey, bana bakın. Duymuyor musunuz? Deliriyorum sanırım. Evet, evet delirmiş olmalıyım.”

Bağrışım, ağaç dallarındaki kuşları dahi etkilemiş, kanat çırpma sesleri etrafı bir anlığına sese boğmuştu.

“Duyun beni. Yalvarırım duyun.”

Gözyaşlarım dudaklarıma değerken tuzlu su damlası etrafa saldırmama mani olamamıştı. Genç bir adamı kolundan tutup kendime çevirdim.

“Neredeyim ben? He, söylesene!”

“Beyefendi, bakın burası ruh..”

“Başlatma ruhuna. Ne ruhu. Ruhum sular altında kalalı çok oluyor benim. Ne ruhundan bahsediyorsunuz siz? Neresi burası?”

“İsterseniz gelin, şöyle oturalım. Sakinleşin bir şeyler yiyin. Konuşalım.”

Genç adamın kollarını sıkarken sakince bıraktım.

“Ben, ben özür dilerim. Kendimde değilim. Ben...”

Boğazımı temizledim. Gözlerimi yerden kaldırıp göğe baktım. Maviliğin arasındaki yeşil dallara elimi uzattım.

“Ben annemi kaybettim. Cenazesine gidiyordum fakat bir anda gece iken gündüz oldu. Yol bitti ve sadece buraya gelebildim. Kime sorsam saçma sapan bir yer olduğunu söylüyor. Herkesin yüzü bembeyaz anlam veremiyorum.”

Karşımdaki insan hafif bir tebessüm ile kolumdan tutup sakince bir eve götürdü beni. Evin bahçesi geniş ve ferahtı. Yeşilliğin üstünde oyun oynayan çocuklar, meyve ağaçları ve ufak bir köpek vardı.

“Şöyle oturun, lütfen. Çay getirip geliyorum.”

Ne denirse onu yaptım. Çünkü karşı koyacak gücü bulamamıştım. Kaç saattir yemek yemediğimi de bilmiyordum. Midemin uyarı zi-

line karşılık sürekli susuyor, açlık grevine başlamış gibi hissediyordum. Çay getiren genç adam yanında çiçek şeklinde kurabiye de getirmişti. Kurabiyenin iç kısmı beyaz, yaprakları siyah hamurdan yapılmıştı.

“Bakın, sakince çayımızı içelim ve konuşalım. Biliyorum, anlamakta zorluk çekiyorsunuz. Ama önce sakın olun.”

Hiçbir şey demedim. Sadece baktım.

“Burayı rüya âlemi gibi düşünebilirsiniz. Düşlerimizde bize ait bir dünya ve o dünyanın içinde yaşayan âlem vardır. Burası da sizin dünyanız. Rüyanızın âlemi.”

Dediklerini anlıyor muyum diye önce kontrol etti gözlerimi. Sonrada kurabiyeyi tekrar uzattı. Bir tane kurabiye alıp çayıma batırdım. Kurumuş toprağın yağmura verdiği tepkiyi çayımın sıcaklığına veren kurabiyeyi, ilk önce kokladım. Kokusu huzuru anımsatan bir ev gibiydi. Aile, sıcaklık ve huzur. Bu üçü sadece kokusu ile beynime yayan kurabiyeyi sonunda midemle buluşturdum. Midemin bayram havasına bürünmesi saniyeleri almıştı.

“Hepimizin bir anısı var burada. O andan çıkmayı bekliyoruz. Acı, mutluluk, hüznün veyahut şaşkınlık. Her bir anının içinde yaşayan bu duygular, bizleri bu rüya alemine hapsedmiş durumda. Şimdi sen de hangi duyguyu yaşadysan farkına var ve kurtul. Kendine gel, rüyadan kurtul.”

“Peki, siz? Siz de rüyamda mı yaşıyorsunuz?”

Gülümsedi. Gülümseyişi çayım kadar sıcaktı.

“Rüyalarda buluştuk, kimbilir.”

“Özel olacak belki biliyorum ama siz neden buradasınız? Özellikle ne zamandır sizin tabiriniz ile uyuyorsunuz?”

“Üç yıldır.”

Dudaklarım ‘o’ şeklini alırken elimdeki kurabiyeyi sakince masaya bıraktım. Ayağa kalktım ve ne yapacağımı bilemez vaziyette etrafıma bakındım.

“Üç yıldır burada olamazsınız. İnsan üç

yıldır uyur mu? Buradaki herkes komada mı? Ben de mi komadayım?”

“Hayır, hayır. Uyku kelimesi aslında mecazen söylenen bir kavram. Lütfen, oturun.”

İyice merak ettiğim için oturmuştum. Eğer şu an uyuyorsam annemin cenazesine geç kalmazdım.

“Evet, eğer gerçekten uyuyorsanız geç kalmazsınız.”

“Gerçekten derken?”

“Beyefendi, kimisinin ruhu, kimisinin ise beyni uykuda. Gerçekten uyuyan, birkaç saat içinde veyahut beş saat içinde bu diyarı terk eden insanlar var. Kendi dünyanızda uykuda iseniz eğer ki ne zaman uyanırsanız o zaman buradan gidersiniz.”

Yerime tekrardan usulca oturdum. Bu duyduklarımı hazmettiğimi sanıyordum belki de.

“Sizi dinliyorum, dinlemek istiyorum. Çünkü birkaç saat içinde uyanacak ve buradan gideceğim.”

“Öyle olsun.”

Derin bir nefes alan genç adamın gözlerinin içine baktım.

“Üç senedir buradayım. Çünkü kendi dünyamda ruh sağlığım yerinde değil ve dört duvar arasına kapatılmış bir deliyim.”

“Deli?”

“Evet deli. Doktorlarım bana böyle demiyor ama ben kendimi böyle nitelendiriyorum. Kardeşim ben dokuz yaşındayken evimiz yangın yerine döndüğü zaman vefat etti. Ocağın üstünde bıraktığım süt, evimizin yanmasına ve benim bir katil olmama sebep olmuştu.”

“Siz katil değilsiniz.”

“Lütfen, bana acımanıza ihtiyacım yok. Ben burada mutluyum. Ve evet, katilim. Dokuz yaşında ocağın üstünde bir şeyin unutulmayacağını bilecek yaşta idim. Fakat ben, unuttum.”

Gözlerinin içindeki iris büyümüş, bu di-

yarı kaplamıştı. Diyarın rengi bir anlığına griye bürünmüştü. Karşımdaki adamın gözlerinin rengine.

“O günden itibaren farklı bir çocuk olmuştum. Annem delirmiş babam ise sürekli beni suçlamış, yetimhaneye vermişti. On yaşında dayanamamıştı bana. Bakamıyorum sana, dayanamıyorum ucube gözlerine demişti.”

Diyar gittikçe grileşiyor, bulutlar yağmur havasına bürünüyordu. Bulutlar iyice dolmuş her an ağırlığını yere akıtacak gibiydi.

“Yetimhanede de iyi bir yaşantım olmadı. Aşağılık, ucube olmuştum. Ezildikçe içime kapandım. Kendi karanlığında boğuldum. Buz gibi içimi her uyuduğumda annemin feryatları yangın yerine çevirdi. Bir süre sonra uyuyamamaya başladım. Gözlerimi her kapattığımda etrafımı ateş kaplıyor, sıcaklık tüm dünyamı ele geçiriyordu.”

Duraksadı, bekledi, derin bir nefes aldı. Etraf sakinleşmiş, bulutlar ağırlığını üzerimizden geri çekmişti.

Çayından bir yudum alırken kendi kendine gülümsemişti.

“Bu diyarda sıcaktan korkmaz oldum.”

Çayını masaya bıraktığında oturuşunu rahat bir pozisyona ayarladı. Ben ise sessizce karşımdaki acının içinde uyuyan adamı dinliyordum.

“Doktora götürüldüm. Kardeşimin ölümü ile bir ilişkim olmadığını söyleyen her kişiye acı içinde bağırarak kulaklarımı kapatıp odadan kaçmışım. Bir süre sonra zapt edilemez bir konuma gelmişim. Çizdiğim resimlere dokunulmaz olmuştu. Kimse korkudan dokunamıyor, dokunduğu an elleri yakıyordu. Uyuyamamaktan gözlerim kan çanağına dönmüş, bütün vücudum hareket yetisini kaybetmişti. Sonunda bir ilaç ile uykuya hapsedilmişim fakat bu diyara gelememişim. Sürekli annemi görüyor, gözlerindeki ateşin beni yakışını izliyordum. İlacın etkisi geçtiği an kendimi öldürmek için her şeyi yapmışım fakat başarısız olmuşum. Yıllar geçtikçe mücadelem yerin dibine giriyor, bağrıışlarım bu dünyaya ulaşıyordu. Sonunda bir gün kafamın içindeki seslerin beni yönettiğini ve sadece kendime değil başkalarına da zarar verdiğimi fark ettiler.”

Sustu. Bir süre konuşmadı. Ellerini kot pantolonuna silmişti. Terleyen yüzündeki damlaları koluna, gözlerindeki acıya ise içindeki ateşe atmıştı.

“Her neyse. Odaya kapatıldığım zaman beyaz duvarları tırnaklarım ile kazıyor, ateşin simgesini çiziyordum. Beyazın içindeki yangını ortaya çıkarmıştım. Ve bil bakalım bir gün buraya kim geldi? Ben. Benim bedenim değil, beynim uykuda. Tamamen benliğimi yitirdim. Mantığım usul usul erimiş, yok olmuştu. Buraya geldiğimde ise sağlığıma kavuşmuştum.”

“Peki, neden geri gitmiyorsun? Yani anlamadığım her şeyin farkındasın. Konuşuyorsun, sağlıklısın.”

“Değilim, yani burada böyleyim ama dünyada öyle değilim. O dünyada uyanamadıkça, beynim benliğine kavuşamadıkça geri dönemeyeceğim. Yani anladığın burası kaybolanların şehri. Ben daha çok uyku alemi diyorum ama sen ne demek istersen onu diyebilirsin. Peki, en son sen ne yaşadın da buraya geldin.”

Doğru ya, ben en son ne yaşamıştım da buraya gelmiştim.

“Annemi kaybettim. Cenazeye giderken asfaltın üstünde uyuyakaldığımı hatırlıyorum. Hem o yolda geçen bir sürü araba var. Nasıl uyandıran kimse olmadı?”

“İnsanlar, kendi bencilliğinin içinde boğulan ucube bir yaşamın pençesinde sürüklenip gidiyor.”

“Hem annenin ölümü seni buraya getirdiğine göre içinde büyük bir üzüntü hâkim.”

Evet, üzüntü tüm ruhumu ellerinin arasına almış oynuyor diyemedim. Kalbime saplanan her bir göz yaşının soğukluğu acıma dem vuruyor, diyemedim.

“Evet, herkes gibi.”

Gülümsedi, hem de öylesine bir gülümseyiş değil. Kahkahanın gülümsemesi gibiydi.

“Herkes gibi üzülseydin burada olamazdın. Üzüntüden çok duyduğun pişmanlık ve acı seni buraya getirmiş olabilir.”

“Ne pişmanlığı?”

“Gözlerin, yaşadığın pişmanlığı özetliyor. En son ne zaman gördün anneni veyahut en son ne zaman konuştuğun? Emin değilsin çünkü bilmiyorsun. Dünyanın gücüne kendini kaptırılmış yaşıyorsun.”

Sinirlendim. Benim hakkımda ileri geri konuşmamacak biri iken haddini bilmezce konuşuyordu. Ayağa kalkıp yanında uzaklaştım.

“Kendinle yüzleş, pişmanlığını kabullen. Benden kaçabilirsin ama kendinden asla!”

Arkamda bıraktığım sese kulak asmadım. Doğru sözü dokuz köyümden de kovdum. Adımlarım hızlı hızlı arabamın olduğu yöne yöneldi. Etrafıma çıkan çocuklara bakmadan arabama doğru yürüyordum.

“Abi, abi...”

“Ne var, he ne var?”

Çocuk yüzüme baktığında korkmuşu benziyordu. İncecik dudakları titriyordu. Saçları ten rengine koyu kalıyordu. Bembeyaz yüzüne siyah saçlar, kahverengi gözleri uyumsuz gibiydi.

“Neden kaçıyorsun? Burayı beğenmedin mi?”

“Sen kaç yaşındasın?”

Çocuğun sorduğu soruyu duymazlıktan gelip sorumu yönelttim.

“On. Neden sordun ?”

“Senin bu yaşta, burada ne işin var?”

“Şey, ben...”

Gözleri dolan küçük çocuk ağlamaya başladı. Gökten yağan damlalar ise üstümüze düşmeye başlamıştı.

“Hey, hey ne oluyor? Hem bu damlaların rengi mi var?”

Gözlerim açılabilirdi kadar açıldı ve karşımdaki çocuğu kolundan tuttuğum gibi kapalı bir alana çektim.

“Bu damlalar neyin nesi?”

“Benim gözyaşım.”

“Ne?”

“Sen benim burada ne işim olduğunu sorduğunda acım tekrar beni ziyarete geldi ve bulutlar gözlerimin rengine damlalarını boyadı. Ben ağladıkça gök ağlayacak.”

Çocuğu sakinleştirmeye çalıştım. Sarılmak için kollarımı öne attığımda istemedi. Teması pek sevmiyor gibiydi. Gözyaşları dindiğinde ise gülümsedi. Evet, gülümseyen bu çocuğu pek ciddiye almadım.

“İyi misin?”

“İki sene önce tecavüze uğradım. Bu yüzden buradayım. O günden sonra çocukluğum, bedenim ve ruhum bu diyara hapsolmuştu.”

Yere çömeldim. Küçük kız da yanıma oturduğunda ne diyeceğimi bilemedim. Elimden geldikçe kendisi ile temas etmiyordum. Neden teması sevmediği, kaçtığı belli olmuştu. Bu akıl almaz olayın dünyanın kanayan yarası olduğunu bir kez daha anlamıştım.

“Ailem bana inanmadı ve en sonunda kendimi evimizin balkonundan atmıştım. Bir senedir buradayım yani kendi dünyamda komadayım. Demek ki ailem uyanmamı bekliyor.”

“Yaşadığın durum için ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bir şey demene gerek yok ki. Ben burada çok mutluyum. Ayrılmak istemiyorum hem baksana bir sürü arkadaşım var.”

Etrafta koşuşturan çocuklara baktım. Hepsinin yüzünde gülümseme, bu âleme yayılmış neşe içinde oynuyorlardı.

“Bu çocukların hepsi küçücük.”

“Evet, kimisi altı kimisi beş yaşında buraya gelmiş. Kimisi geçirdiği beyin felci sonucu burada kimisi ise akran zorbalığı yüzünden burada yaşamaya başladı.”

Yüzümdeki acı küçük kızın gözünden kaçmamıştı.

“Bizler için üzülme. Burada mutluyuz. Sormak istediğin bir şey var mı?”

Gülümsedim. Küçük kız kılmak istemiyordum ve aklıma gelen soruyu sordum:

“Burası şu an rüyam ve hepimiz istediğimizi yapabiliriz değil mi?”

“Evet!”

“Yani istediğim kişiyi görebilir miyim?”

“Evet, görebilirsin. Dünyada sevdiği insanı kaybettiği için intihar eden fakat engelli kalan biri var burada. Bazen sevdiği insanı gördüğünü söylüyor. Kim bilir, belki de görmek istiyordur ve oluyordur.”

Hemen ayağa kalktım.

“Benim görmem gereken birisi var. Üzgünüm gitmiyorum.”

Hemen arabama bindim.

“Anneciğim...”

Boğazıma tıkanan her bir kelime konuşmamı zorlaştırıyor, gözyaşlarım yer yer yüzümde geziniyordu. Sadece yüzümde değil bu diyarı da sarmalayan ela damlaların arasında kaybolmak için arabadan geri çıktım. Evet, damlalar ela idi. Üzerimi ıslatan her bir damla ses çıkarıyor gibiydi emin değilim. Fakat bağırabildiğim kadar bağırdım.

“Anneciğim, özür dilerim. Seni görmeye gelemediğim için sarılıp güzel kokunu hatıralarıma saklayamadığım ve niceleri için özür dilerim. Ne olur beni affet. Ne olur son kez güzel yüzünü görmeme yardımı et!”

Ben bağırdıkça yağmur şiddetlendi. Balın rengini alan damlalar üstüme yağıyor, diyarı renklendiriyordu. Acım bağrımlarıma karışmış gözlerim acıdan açılmıyordu. Yere çömeldim.

“Anne, anne...”

“Oğlum!”

Duyduğum ses, annemin sesiydi. Ayağa kalkıp karışmada kanlı canlı duran surete baktım. Annem, karışımdaydı.

Sarılmaya çalıştım fakat gölgenin içinden geçmiş gibiydim.

“Oğlum, ben bu diyara sadece misafir olmak için geldim. Senin gözyaşların beni buraya getirdi. Acı çığığın içimin kor alevler içinde yanmasına sebep oldu ve kendimi burada yanında buldum. Çok vaktim yok oğlum. Her an gidebilirim, her an gidebilirsin. Sadece annenin seni hep sevdiğini, ela gözlerine hasretini bil.”

“Annem...” diyebildim sadece. Gözlerim anneme odaklanmış bütün hatlarını hatıralarıma kazıyor gibiydim.

“Seni hep sevdim annem, gelemedim yanına. İş güç dedim, vakit yok çok çalışıyorum dedim ama hepsi için pişmanım. Hepsi için. Beni affet anne, sana son kez sarılamadığım için, kokunu içime çekemediğim için beni affet. Özlemim özlemin, hatıraların hatıralarım sen bensin annem. Ben senim.”

“Oğlum, ağlama. Gözlerindeki damlalara yazık etme. Annen seni affetti. Hiç kızmadım ki sana. Sen benim canım, hayatım, evladımsın. Ben öldüğüm için hayata küsme burada kalma. Yaşa, gez, eğlen, genç olduğunı unutma. Ölümü yanına dost edin, hatıraların içinde beni bol bol an. Evlen, çocuğunu, eşini sev. Hayatın tadını çıkar oğlum. Bir varsın bir yoksun. Şimdi uyan. Burası güzel gibi görünen bir acıyı barındırıyor. Daha gelme buraya, rüya olarak kalsın. Uyan, Cevahir, uyan ve acın ile yüzleş!”

“Bakın, bakın uyanıyor sanırım. Beyefendi, beyefendi iyi misiniz?”

Başımın üstünde sesler, ışık ve bir sürü insan konuşuyor, kimisi ise kolumdan tutmuş ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Gözlerimi sonuna kadar açmayı dene dim fakat olmadı. Hem neredeydim ki ben? En son, evet, annemleydim. Güzel gözlerine bakmış, yaşayan bedenine son kez bakmıştım. Ben, ben rüyadaydım. Uyanmış, gerçek dünyama geri dönmüştüm. Soğuk zemin bütün vücudumu buz gibi yapmış. Islanan üstüm ıslak kedi yavrusuna benzememe sebep olmuştu. Etrafımdaki insanlara aldırmadım.

Annemi görmüş olmanın huzuru ile sakince ayağa kalktım.

“İyiim.” diyen çatlak çıkan sesim herkesin içine su serpmişti.

“Beyefendi neredeyse on dakikadır burada uyuyorsunuz. Uyandırmaya çalıştık sizi fakat uyanmadınız. Ambulansı çağırdık, geliyor.”

“Hayır, hayır. Ambulansa falan gerek yok iyiim.” derken, ambulansın siren sesi tüm karanlığı kendine getirmişti. Etrafıma gelen sağlık görevlileri sorular soruyor, bedenimi kontrol ediyorlardı.

“Bakın, iyiim ve kendimdeyim. Rica ediyorum bırakın.”

“Beyefendi, on dakikadır hareketsiz yattığınız söylemiyor. Bu soğuk zeminde uykuya dalmanız çok zor. Bırakın işimizi yapalım.”

Israrla istemedim. Çünkü bir an önce gördüğüm rüyanın etkisini hissetmek istiyordum.

“Rica ediyorum, iyiim ben.” Sağlık görevlileri pes etmiş geri dönmüşlerdi. Etraftaki kalabalık dağılmış, arabamın yanında tek kalmıştım.

Ben uyudum ve annemi gördüm. Onunla konuştum, gözlerine baktım. Ben, ben rüyalarım müdahale ettim. Bir sürü insan ile tanıştım. Acılarına ortak oldum. Acıların içindeki hapishaneye konuk oldum. Şimdi de uyanmış, hayatıma dönmüştüm. Bu dünya için on dakika -benim için saatler- gerçek benliğime kavuşmama sebep olmuştu.

Arabama binip cenazeye yetişmek için arabayı temkinli ve acımın hissiyatı ile sürmeye başladım.

AYNADAKİ ÂVÂZELER

Meryem KÜÇÜK

aynadaki âvâzeler
kenarında kalmış hatıraların
kokularından sıyrılırken
duldana sığınan
ellerimle dokunsam
kanlı hasretine dönüşür
zaman saatleri
şikayet etmedik
duruşundan ,susuşundan
bekledik, bekledik
açlığı emziren
esmer bir köle gibi
üryan gelip üryan giderken
kelâmsız, mektupsuz
yazılmamış kalanı

gelinmemiş, gidilmemiş olanı
ağır ağır işlediğin ağlardan
ağartılardan, ağırlıklardan
ağıtlardan izler toz bulutu
gözlerimi oraya götürdüler gömdüler
çatlayan taşlardan nasıl üşür dağlar
kuşlardan kumru renginde
uçuşlar kaldı resmi olmayan
terennüm nöbetlerinden
kan fırtınalarına
tüm cenk meydanlarından
düğün alaylarından geçerken
meçhul ve metruk
acıya duyarlı yalnızlıklardan
selâm getirip, selâm götüren
adresin burası sır ulağı
dinle / sustu derin derin
aynadaki âvâzeler

AYNALAR

Halit YILDIRIM

Söyleyin aynalar bana ne oldu
Benim de simsiyah saçlarım vardı
Hazan mı geldi de gül benzim soldu
Senin mi benim mi rengim sarardı

Susma ne olursun gerçeği söyle
Anlat en başından de şöyle şöyle
Bir sebep olmadan olur mu böyle
Gözlerimde ateş neden karardı

Söyleyin aynalar susmayın artık
Sükûtun zehrini kusmayın artık
Her bakışta surat asmayın artık
Hayra alamet mi bu işin ardı

Yüzdeki çizgiler camından mıdır?
Bu yorgun ifade gamından mıdır?
Acaba eskiyen siminden midir?
Söyle Allah için beni kim kırdı?

Her gece başında saplanayım mı?
Umursamazlıkla kaplanayım mı?
Vakit geldi ise toplanayım mı?
Bir göster nasılmış ahiret yurdu

KÜLTÜR VE MEDENİYET

Mehmet MEMDOĞLU

Çok farklı tanımlamaları olmakla birlikte, insanlığın maddi ve manevi ürettiği şeyler, gelenek ve görenekleri, dili ve dini, edebiyatı, giyim ve kuşamı, mimarisi ve yemekleri vs. kapsayan toplumsal bir zenginliktir kültür. **Kültürün ana nüvesi insandır, insan olmadan kültür, kültür olmadan toplumsal kimlik oluşmaz.**

Bir hastalığın tedavisinde tanı ve teşhis ne kadar önemliyse bir milletin geleceğe dönük hedeflerine ulaşmasında yeni politika ve stratejiler belirlemesi ve geçmişle -kimliğiyle ve medeniyetiyle- korkusuzca yüzleşip geleceğini ona göre inşa etmesi de o kadar önemlidir.

Son dönemlerdeki klişeleşmiş ifadelerden uzak, Osmanlı'nın yıkılmasıyla yeni Türkiye'nin kuruluşu arasındaki bağa objektif yaklaşmalıyız. Türkiye'nin Osmanlı bağlantısı incelenirken "modern" Türkiye'nin kolektif belleğinde kazılı bulunan; bugün bile Cumhuriyet'in "Türk'üyle, Kürt'üyle, Laz'ıyla, Çerkes'üyle" diye başlayan söylemlerinin toplum nezdinde de karşılık bulmasına ehemmiyet vermeliyiz. Cumhuriyet'in kuruluşundan sonra "Batılılaşma" adına yeni bir "ulus devlet" inşasına başlanılmıştır. O dönemde izlenen kimi yanlış politikalar, bugünün Türkiye'sinde çözüm bekleyen birçok sorunun da kaynağı olmuştur.

"Türkiye, son 150 yıla yakın bir geçmişten bu yana kesin bir kültür değiştirme olayının içinde bulunmakta ve kendisini Batı kültürüne adapte etmeye çalışmaktadır. Bu adaptasyon esnasında, Batı'da geçerli olan her türlü fikrin bu ülkeye taşınması da söz konusu olmuştur. Bizim okumuş yazmış takımını, yerli kültürümüzü Batı'dan ödünç alınmış kavramlara göre değerlendirdiği gibi, Batı kültürünü de yerli kültürümüzün ölçülerine göre düşünüp değerlendirmiştir."* Batı'ya özentinin kaynağı biraz romantik, biraz da Batı kültürünün ve medeniyetinin ne olduğunun bilinmemesinden kaynaklanmaktadır. **Batılılaşmaya çalıştığımız Batı, kendi medeniyetinin çelişkilerini yaşarken biz ise Batı'nın medeniyet salıncağın-**

da sallanarak derin bir uykuya dalmışız.

Coğrafi olarak Doğu ve Batı'yı birbirine bağlayan bir köprü olsa da Türkiye, -kesinlikle- kendi milletine ve kültürüne yabancı başka kültürlerin geçiş köprüsü olmamalıdır. Olması gerekiyorsa o zengin kültürüyle bugünü, geçmişini ve geleceğini birleştirecek bir köprü olmalıdır.

Batı'daki maddecilik ve bireyselleşme, bizi "biz" eden değerleri tehdit etmektedir. Ahlaki ve ailevi değerleri yozlaşmış Batı'yı örnek almak, ülkemiz ve geleceğimiz için büyük bir tehlikedir. Kültürümüzün ihyası ve geleceğimizin selameti için Batı'nın çürümüş aile yapısıyla yozlaşmış kültürüne ve medeniyetine "hayır" demek zorundayız.

Medya ve kitle iletişim araçlarının çokluğu ve bunlara ulaşımın kolay olması, kültür emperyalizmi günümüzün en tehlikeli ve sinsi aracı haline getirmiştir. Batı dünyası, az gelişmiş ülkelerini kitle iletişim araçlarıyla kendilerine benzetmeye çalışarak kültürlerini yok etmeyi hedeflemektedir.

Batı medeniyetinin kendisine dayanak yaptığı üç ana etken; Roma hukuku, Yunan felsefesi ve Hristiyanlıktır. Gerek Roma hukukunda, gerekse Yunan felsefesinde net bir "köle ve vatandaş" ayrımı vardır. Hristiyanlık ise sevgi ve merhamet telkinleriyle hayali bir insan tipi oluşturma gayretindedir. **Bizim medeniyet tasavvurunda ise hedef insandır; haliyle insan, ferdi ve içtimai düzenin mihenk noktasına konmuştur. İnsanın insana üstünlüğü yoktur, üstünlük sadece ve sadece takvadır.**

Medeniyetimiz ve kültürümüzde sevginin ölçüsü "hümanizm" değil, Allah rızasını kazanma arzusudur. Ölçü, Allah'ın yarattıklarını Allah için sevmektir.

* R. Özdenören -Yumurtayı Hangi Ucundan Kırmalı, İz Yayıncılık-1999

KARA ALI'NİN SEVDASI

Ramiz AYDIN

Namlı bir yiğitmiş Kara Ali,
Yiğitlerin de yığidiymiş ama!..
Yiğitliğiyle yiğitlerin pabucu çıkmış dama;
Bir de yavuklusu varmış Elif adında;
Soylu duruşta, endamlı, kara gözlü, gül yürekli,
Gülücükler zengini bir kızmış bal tadında...

Ey Kara Ali!..
Kahpe dünyanın yiğit delikanlısı,
Neden olmuş bilinmez bu adamların hası
Evlenememiş Elif'le, bitivermiş sevdası.
Yüreği delinmiş kara sevdalının,
Yüreği cebine uymuş, dert ortağı olmuşlar;
Sessiz sedasız o Kara Ali, hem de gururlu;
Söz açmamış kimseye, bilinmemiş neden olmuş vedası.
Derdi yüreğinde kor ateş, dili kilitli...
Mağrur, bir miktar asi;
Bilmek gibi, bilinmeye de ilgisiz biri...
Anlatmak için onu yakan derdini
Kimseye olmamış bir müdarası.

Ak yüreklerin işidir kara sevdalar,
Kapkara olmuş kara sevdalının kara sevdası,
Böyle mi yazılmalıydı sevdaların yasası?
Bu yüzdenmiş susması.
Erenlerin sözüdür:
-Kara sevdalının ak günleri olmazmış.
Dağlar kadar derdi için aman dilememiş,
Ak günler dilenmemiş,
Çalmamış kimsenin kapısını bir yardım almak için;
İçi dumanlı kalmış günlerce,
Yiğitliğine yakıştıramamış
Zavallıca sızlanmayı, bitik biçare görünmeyi;
Toparlamış kendini bir miktar,
Bıçağın bile açamadığı ağzını açarak demiş ki:
-Meğer böyle kanarmış âşıkların yarası.

Aklından bile geçirmemiş
Sevdasına parmak ucuyla bile olsa dokunmayı,
Bir gül gibi koklama haddine miymiş?
Demek ki gülünün üstüne gül koklamak kaderinde yoktu,
Bu yiğide bir sevda çoktu...
Onun için artık olamazdı dahası,
İçerisinde kalmış öylecene yarası.

Günler, günler sonra Kara Ali'yi bir daha gören olmamış,
Sır oluvermiş Kara Ali;
Köyün tepesinin altında bir derin vadi varmış,
Derin bir ah sesi duyulurmuş kimi kez,
Köyün ahali Kara Ali'nin ahı dermiş bu sese;
İçten gelen, etkili, içe işleyen bir ses;
İnsan derdinden anlayan güngörmüşler demiş ki:
-Kara sevdalar bitse de içte kalır acısı,
Kara Ali'nin kıyamete kadar duyulacaktır ahı,
Kesilmeyecek sesi.

Dillere destan olmuş Kara Ali'nin sevdası,
Sır olup da gitmesi, ahının duyulması.
Örnek olmuş gençlere;
Kara Ali yüreğinde bir yiğit
Nasıplerinde olur düşüncesiyle
Genç kızların dilek yeri olmuş
Kara Ali Tepesi.

Derindedir, acı acı duyulur sevdasının sedası,
Menekşe kokuludur, burcu burcudur
Yıllar, yıllardır söylenen Kara Ali sevdası,
Bir acı hikâyedir,
Uzun sözün kısası.

AYNA BÜYÜSÜ

Ayşe ARSLAN

Varıp varıp varamadım bir türlü
Her köşede bir ayna
Uzadıkça uzadı yollarım sonsuza
Sanki bir büyü ayna büyü
Hapsetti beni büyülü aynaya
Tıklattım kaç kez duyuramadım sesimi
Ne sesimi duydular ne de bir ben gördüler aynada
Anladım bu yankılanan bir kuş çığlığı değil
İçimde titreyen bir sızı
Buđu buđu dokundu her aynaya
Bir sis inmişti sanki
Buzdan camlarım kanadı
Kırıldığı yerden kanattı
Ne kadar söz varsa
Acı verdi
Bir ayna bir ben
Bir de sonsuz yolculuk
Uzanır kıvrımlarından kirpiklerinin
Kapat da uyuyalım gözlerini

DUVARDAKİ SİMGESEL MEKTUPLAR

Neslihan KARAHAN

*Dedi ki: Ruhunu besle "Vav" ile lakin
bedenin "Elif" sembolü olsun.
Neslihan Karahan*

"İnsan kendini okumak ile başlamalıydı ilk kitabına." dedi.

Kafenin sağ duvarında, tam şu ikili üçlü masaların dizildiği duvar yok mu? Hah işte tam orada asılı duvaran elif harfi.

Asil bir duruşla etrafa, ayna oluyordu.

Ayna derken; tüm güzel hasletleriyle örnek teşkil ediyordu, insanlara.

Dik duruşu, hayatın adaletsizliğine inat bir dik duruşu hatırlatıyordu. Eğilmemeyi, haksızlıklarla savaşmayı anımsatıyordu; o da, Ömer'den almış olmalıydı, bu tutkulu cesareti. Sonra hafızlara hatırlatıyordu, Kur'an'ın okunuşunda; elif miktarı kıstasları. Tecvidin, mikyasındaki güzelliği... Çağırıyordu insanları bu mikyasla, musikiye...

Düşünce yeniden kalkabilmek için el uzatarak tekrar kalkabilmenin imkânını hatırlatıyordu, gören gözlerle.

"Elifi elifine" kalıp sözünün sırrını, anbean yaşıyor, gözler önüne seriyor; her şeyin elden geldiğince en güzelini yapmaya gayret ederek, müstesna hayata teşvik ediyordu insanları.

Sınırsızlığın da bir sınırı olduğunu anlatıyor gibiydi bir de. Yorulmuyor, yorulmaktan imtina ediyordu. Sonsuz tevellere açıldı kendisi yine. Öyle asaletli duruyordu çerçevenin içinde işte.

Yandaki duvarda asılı duran vav harfi öylece süzdü elif harfini bir

süre. Sonra vav'ca bir nida geldi. Sakinliğin hâkim olduğu mütevazı bir nidaydı bu:

"İnsan kâinatı ve içindekileri okumakla başlamalıydı ilk kitabına, buna insanlar da dâhil." diye bir cümleydi bu.

Sahabe Osman'ın simgeleşmiş halini gözler önüne seriyordu bu nida.

Kafede mistik bir hava hâkim oldu, elif ile vav'ın muhabbetine iştirak edercesine sanki o anda tüm eşya.

"Yaşamın menfezlerindeki saklı bahçelerde keşfeder insanoğlu kendini. Kendini keşfederek var olduğunu, varlığının özünü yakalamaya çalışır sonra bu idrakin gölgesinde." diye tekrar söze atıldı elif harfi.

Gümüşi, sarı yaldızlı kaplamasının üzerinde, kafenin camından yansıyan güneşin ışınları daha bir ahenkle şavkıyordu, o ses verdikçe.

Bu söze mukabil vav:

"Bazen diğer insanların bazen de eşyaların dilinden gizleri okuyarak önce cem eder bünyesinde sonra eritir özünde. İnsan insana, eşya insana ayna oluyordu ne de olsa." dedi.

Lâkin bu aynadaki izler öyle anlamlı oluyordu ki çoğu insan gelip geçti demekle yetiniyordu. Kayda değer bulmuyordu bu anları.

Sonra çayımı yudumlarırken karşımda duran aynada iki çerçeve aynı anda yansıdı. Baktım ki muhalif fikirleri, müspet yönde

birbirlerinde öylece cem etmişler ki aynadan okudum onların, insanlığa hitap eden mektuplarını.

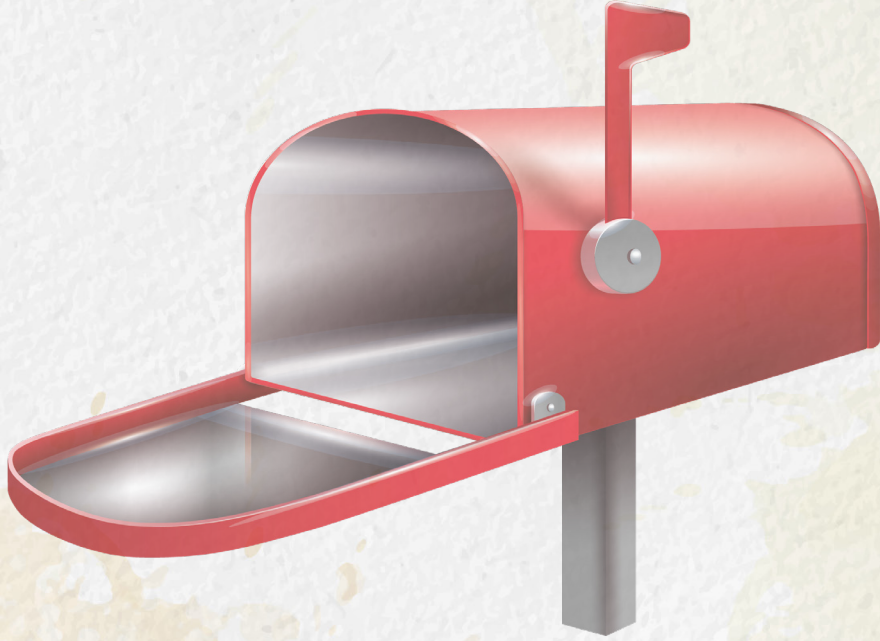

“Öyle ya maddenin unsurunu ‘ilâh’ olarak gösteren çağa karşı teslimiyetin kurbanı olan nüfus sayısı az değildi.”

Maddenin cüssesi, mânâya gölge düşürüyor ve bünyesinde lime lime eritiyordu. Buna mukabil ise aynalardı insanın yalnızlığında da kendi olan. Lâkin bu kendilik zahiri izdüşümüyle sınırlı kalıyordu. Kalbî yansıma sızmazdı aynalara. Kalp soyuttu ve soyutluk hissetmekle duyumsanırdı.

Hissetmenin idrakine varmakla. İdrak ki olmak, mahiyetine ulaşabilmektir. Var olmanın varlığını taşıyabilen olmak.

“Sonsuzca sonsuza...”

SESSİZ HAYKIRIŞ

Yavuz DİNÇ

baktığım yüzler neden aynalarda pare pare
her parçada hayattan fragmanlar sahnede
her fragmanda yansır bir hikâyenin izleri
akar göz pınarları sinesine çileler sicim gibi

tüm mutlulukları parelenmiş aynalarda saklı
kiminde büyük kiminde küçük tebessüm saklı
kendini görebildiği kadar mutluydu çocuklar
hangi surete baksa altında yarım kalan düşler

geçiyor günleri kırık aynadaki bir suret gibi
tüm çehresini maziye çevirirken her bir çizgi
adı özlem olan bir sızı kaplar ansızın içini
toplamaya çalıştıkça tuz buz olur yüreği

örselenen ruhunu artık acıtmaz kırık parçalar
hiçbir yansıma eskisi gibi değil bu zamanlar
mazi atının içinde mum gibi eriyip sönerken
arar dururdu gözlerine sığınacak bir liman

başaklar altın sarısı olmuş yaklaşır hasat vakti
bak düşmez dillerden bu özgülük türküleri
baktığı suretlerde acılar hasat edilirken bir bir
kimbilir hangi ekimin ürünüydü aynadaki
kırıklar

artık acıtmaz oldu kırık parçalar canlarını
artık görmeli gözleri gökte parlayan yıldızları
gecenin seslerini artık duymalı bu çocuklar
hiç bitmeyecek inan yaşama dair kavgalar

AHENKSİZ KAVIS

Cihat BARIŞ

Eli ayağına dolaşıyor kelimelerin
Şiir olmaya meylediyorlar
Şiir olmaya meyletmek iyi
Şiir olmak iyi
Şiir iyi
Avuç içlerinin terlemesi, yüzün hicaptan kızarması
Bunlar da şiidir yani, ustaların deyimi
Harflerin saçlarında dolanır elleri hecelerin
Heceler, kâğıdın akrabası
Kâğıt, sözün yurdu, vatanı
Gözlerin de şiidir
Gözlerin mürekkep, ab-ı kevser gözlerin

Göğsümdeki vakitsiz yalnızlık nöbetleri
Bulunmaz mı bohçanda bir demet sefer
Ahenksiz kavisler çiziyor yüzümde bir kor
Salkımları eriyen Eylüller aşkına
Damlat gönlüme o beyaz katreni

Bugün yine ikindi, bugün yine gölgeler iki boy miktarı
Şakaklarımdan sarkan külümsü bir hicran
Ah, kıvamını almadan geçmiyor zaman
Bileyli bıçaklar gibi bekliyor gece
Ulamak için kesikleri şafağa

BEYAZIN KARANLIĞI (Öykü)

Pervin POLAT

Annem GÖKSEL'e ithafen

Günlerdir aralıksız yağan kar, fırtınanın da etkisiyle küçük tepelikler oluşturmuştu etrafta. Soğuk ve rüzgârın uğultusu evin çatlaklarından şeytanın sinsi ıslığı gibi içeri dalarak mütemadiyen yanan tezek sobasının hükmünü geçersiz kılıyordu. Kara ve onun dondurucu soğuğuna alışık olmasına alıştık elbet ama yine de yoklukla birleşince sabır denen o yüce duygu tükeniyor, zerresi dahi siliniyordu çileli gönüllerden. Genişçe bahçemizde sıralanan kavak ve söğüt ağaçlarının dallarında biriken karın muhteşem güzelliğinin elbette ki farkında değildik çünkü kar tüm beyazlığına tezat bizim küçücük dünyamızı karartmakla yükümlüydü.

Biz, her zaman yoksulduk ama yoksulluğumuzu özellikle kar yağdığında daha bir şiddetle hissediyorduk. Yaklaşık altı ay sürecektir esaret yine başlamıştı. Keşke sadece bizim esaretimizle sınırlı kalsaydı. Zavalı kuşlar, kediler, köpekler donarak ölüyor; dağ başında yiyecek bulamayan kurtlar açlıktan köye iniyordu. Kuşlar için cam kenarına bıraktığımız ekmek kırıntıları ve tabağımızda kalan yemek artıkları ya hemen donuyor ya da kısa bir süre sonra üstünü kaplıyordu. Bizim için kar hiçbir vakit romantizmin kaynağı olamıyor, bilakis kalan sevgi kırıntılarını da kendisi gibi

dondurarak kalplerimizi buza kesiyordu.

Erkek kardeşim Saruhan henüz doğmuştu ve annem ona hamileyken hastalanmıştı. Ben o sıralar altı yaşındaydım. Saruhan'ın doğumundan sonra annemin hastalığı da iyice azdı. Bu hastalığın adını, adresini bilmiyordum, tek bildiğim babamın kendisi gibi yoksul köylüden borç harç ederek annemi büyük şehirlerdeki büyük hastanelere; yaşlı, gözlüklü, göbekli doktor amcalara götürdüğüydü. Annemin yokluğunda Saruhan açlıktan ve tabii olarak annezizlikten ağlıyordu. Ablam Ayla sağabildiğince süt sağıyordu ineklerimizden. Karnı doysa da ağlıyordu sürekli Saruhancık. Neden doğmuştu ki? Nefret ediyordum ondan. Hayatımızda kötü giden her şeyin sorumlusu oydu, bir de kar vardı tabii.

Beş kardeştik, en büyüğümüz Ayla ablamdı ve o da henüz on altı yaşındaydı. Ağabeyim Şefik bu yıl Çıldır Lisesine yatılı verilmişti. Onun küçüğü on iki yaşındaki Salman ağabeyimdi. Serserinin tekiydi, çok üzerdi babamı. Salman'dan sonra annemin iki kızı daha olmuş ama ikisi de ölmüştü. İlkini annem soğuk bir kış gecesi emzirirken uyuyakalınca zavalılık boğularak ölmüştü. Diğer zavalılık da daha doğar doğmaz... Bakmayın zavalılık dediğime bu durumdan hiç şikâyetçi değilim, yoksulluğumuz göz önünde bulundurulursa bana kızmayacağınızı ümit ediyorum. Ölen kardeşlerimden sonra nihayet ben doğmuşum. Nisan başlarıymış ve doğduğum gece yağmur gökten sel olup akmış. Nineciğim de (babaannem) adımı göklere serzeniş olsun diye

Göksel koymuş. Çok sevdim hem adımları hem nine-mi. Felaketler yılında-Saruhan'ın doğduğu sene-nineciğim de buz gibi ayrıldı aramızdan. Hâlbuki daha o sabah tandırda ekmek pişirmiş, ekmekler bitince mis kokulu sıcak ekmekler ellerimizde, ayaklarımızı uzatıp ısınmıştık tandır başında.

Babam Bekir, ninemin iki oğlundan küçük olanıydı. Dedemin ölümünden sonra yalnız kalan ninem, amcam Alaaddin'in huysuz karısı bakmam diye ayak diretince bize geldi. Annesiz büyüyen annem de ninemi bağrına bastı. Babamdan ziyade sevdi, saydı. "Nine" deyince gözünüzün önünde canlanan o ilk resim gibiydi benim kar tenli ninem. Kısa boylu ve şişman... Artık tamamı kar gibi olan saçlarının bir teli dahi gözükmeyen diye sıkı sıkı örttüğü tülbentlerin üstünde etrafı iğne oyacı namaz örtüsü, sırtında gri kalın yeleği ve onun da üstünde aynı renkte ve siyah çizgili atkısı, gözünde yakın gözlükleri, elinde taneleri çekilmekten aşınmış tespihi, istiğfar ve tevhit çeken kıpır kıpır dudaklar, derisi incelen ve minik kahve beneklerle süslenmiş küçük ellerinde dolma parmaklar, yine küçük tombul ayaklarına geçirdiği-kendi ördüğü beyaz, uzun yün çoraplar... Yaramazlık sonrası anne ya da babanın gazabından korkarak sığınılan şefkatli ve yumuşacık bir kucak, sevecen bakışlar, buruşmuş küçük ağzında Azeri Türkçesiyle dolanan tatlı bir dil, adımızı unuttuğunda -benimki hariç hiç unutmaz- balamın balası diye seslenişi...

Kendimi bildim bileli ninemin koynunda uyurdum ben. Her sabah yaşlı imamın çatallı, kalın, boğuk sesi sustuktan bir süre sonra usulca doğrular; üstümdeki yorganı iyice her yerime sarar, sobayı yakması için ablama seslenirdi. Ablam duymazlıktan geldiği bilmem kaçınıcı seslenişten sonra homurdanarak yatağından çıkardı. Olur da Ayla'yı kaldırmayı başaramazsa kendi yakardı sobayı ninem. Daha sonra annemlerin yattığı odaya doğru yaklaşır, birkaç adım öteden "Bekir, kalk oğlum namaz vakti." derdi. Ana-oğul akşamdan sobanın üstünde olmasına rağmen güğümdeki buz gibi suyla abdest alır na-

maza dururlardı.

O sabah ilk defa bir değişiklik oldu. Babam, ninemi uyandırmaya geldi. Her zaman sıcacık olan koynunu kar gibi soğumuştur. Neden bütün gece üşüdüğümü yıllar sonra anlayacaktım. Babam, ninemi defalarca: Ana, Ana!.. diye sarsmış ama ninem ses vermemişti. Yan tarafta asma beşikte uyuyan Saruhan, olup biteni anlamış gibi o öğrendiğim viyaklamalarına başlamıştı. Babam başını ninemin omzu ve başı arasına yerleştirip omuzları sarsıla sarsıla uzun bir müddet ağladı. İlk defa ağladığına şahit olduğum babam, başını kaldırdığında yüzündeki bütün damarlar şişmiş, gözlerinin beyazı kaybolmuş, yerine Ayla'nın yaktığı sobanın kızılığın yerleşmişti. Acının bir insanı birkaç dakika içinde nasıl değiştirdiğini o günkü acı olayla tecrübe etmişim.

Evimiz insan kalabalığı ile doldu, taşıtı o gün ve onu izleyen birkaç gün daha... Ninem, artık karın buz gibi koynunda yatıyordu. Üşüyordu muhtemelen, o yokken benim üşüdüğüm gibi. Ayla almıştı beni yatağına ama ninem gibi kokmadığı bir tarafa onun kadar sıcak ve yumuşak da değildi. Bizim buralar vakitsiz yaşlandırır adamı, derdi ninem. İnsanı yaşı değil yaşadıkları yaşlandırır. Yanaklarından kan damlayan sağlıklı ninem -öyle sanmışız- daha Peygamber yaşındaydı. Beyin kanaması dediler ölüm sebebine. Yokluğuna en zor kimin alıştığını söylemeye gerek yok sanırım. Ninemden sonra ben hep üşüdüm. Günler, aylar, yıllar geçti ama o küçük bedenimde başlayan titreme bir türlü geçmek bilmedi.

Ertesi yıl okula başlayacaktım. Evden uzaklaşma fikri şimdiden iyi gelmiş, içimi bir heyecan kaplamıştı. Çetin bir kış geçireceğimiz daha şimdiden belliydi. Ağustosun yarından fazlasında üşümüştük, son haftasında ise son sarı yapraklar da uçuşa uçuşa nihayet yerleri öpmüştü. Eylül, esen soğuk rüzgârlarla kapıyı bacayı dövmeye başladı ve kasım sonlarında her yer yine beyaza boyandı. Annem tamamen iyileşemese de artık daha seyrek gidiyordu doktora. Ayla ablam, annemin yokluğunda zamanının çoğunu Saruhan'a ayırıyor; kalan zamanda ise diğer günlük işleri yapıyordu. Gücümün yettiğince ablama yardım ediyordum. Büyüdükçe Saruhan'ın viyaklamaları azalmış, bebeklere özgü sesler çıkararak şirinlikler yapıp etrafa gülücükler saçmaya başlamıştı. Ona karşı duygularımda bir değişiklik yoktu, hâlâ nefret ediyordum. Benim dışımda herkes Saruhan'la oynamayı seviyor, bütün gün kucaktan kucağa dolaşıp duruyordu. Minik, fındık burnu; babaminkilerin aynı koyu çakır gözleri, altta ve üstte yeni yeni çıkmaya başlayan aralıklı iki minik dişi, yumuk yumuk elleri, ağlarken büzülen pespembe dudakları... Hiçbiri bana sevimli gelmiyordu. İçimde ona karşı kabaran nefret duygusunun önüne geçemiyor, hırpalamak; canını yakmak istiyordum ama bütün gözler Saruhan'ın üstündeydi. Hiç de dost olmayan bakışlarına rağmen emekleyerek yanıma geliyor, sırnaşık sırnaşık gülüyordu.

Yine karlı ve soğuk bir kış sabahı annem ve babam annemin bilmem hangi ölen yakınının-düzinelere akrabası vardı çünkü- cenazesine gitmek için evden erkenden ayrıldılar. Salman ağabeyim, babamın yokluğunu fırsat bilerek kendini sokağa attı. Ayla ablam, Saruhan'a süt sağmak için ahıra gitti. Bana da beşikte uyuyan Saruhan'a bakma görevi verildi. Uyanıp ağlamaya başlarsa yavaş yavaş sallayacaktım. Ayla gelene kadar oyalamalıydım.

Evet, daha Ayla kapıdan yeni çıkmıştı ki Saruhan ağlamaya başladı. Ne sesini duymaya ne de yüzünü görmeye tahammülüm vardı. O sebeple asma beşiği önce yavaş yavaş, susturmayı başaramayınca da var gücümle sallamaya başladım. Saruhan'ın sesi artıkça ben de hızımı artırıyor, deli gibi sallıyordum. Sonunda nasıl olduysa Saruhan beşikten yere yuvarlandı ama öyle bir yuvarlandı ki o minicik kumral kafasını annemlerin odasında Ayla'nın az önce yaktığı cehennem gibi sobaya çarptı ve o anda sesi kesildi, gözleri kapandı. Babamın ninemi sarstığı gibi sarstım Saruhan'ı. Gözlerini açmadı. Başımın sağ tarafından kumral saçlarının arasına, oradan da kulağının içine doğru kızıl bir kan aceleyle ilerledi.

Ayla içeri girdi, elindeki süt tenceresi Saruhan gibi yere devrildi. Beyaz süt Saruhan'ın kızıl kanına karıştı, ablamın hıçkırıkları da gözyaşlarına... Ne Saruhan'ın koyu çakır gözlerini ne de öğrendiğim o tatlı sesini kâbuslarım dışında bir daha görmedim, işitmedim.

Saruhan... Küçücük kalbimde büyüttüğüm kıskançlık ile nasırlaşmış nefretime kurban ettiğim talihsiz kardeşim...

İSPİNOZ

Hasan Yusuf ETYEMEZ

Sana dair ne varsa tümü aklımda;
Seni ilk gördüğüm gün,
İlk bakışın, ilk merhaba...
Ve ilk tutuluşum karşında.

...
Hatırlıyorum ilk gününü; sevginin,
Sevdiğini pek okkalı söylediğinin,
Duyduğumda evvela irkildiğimin.
Hatırlıyorum ilk gününü;
Bilmediğim bir lisanda çözüldüğünü dilinin.
Ve elbet hatırmada, ilk nasıl farkettiğim,
Ellerim dokunduğunda gece gece,
Kelebek kanatları çırpınmayı durdurup
Tüm pervanelerin bizi izlediği demde,
Masumiyetin döşünde hissettiğim.
Tutulmuştum belliydi, büyülenmişim.
Bir daha asla sevmezdim böylesi,
Canını canımdan aziz bilip büsbütün,
Seni deliler gibi ve pek yürekten sevmiştim.

Sonra çözdüm gönlümün tüm ilmeklerini,
Ve süzdüm; ikimizi, geleceğimizi, sevgimizi.
Mesele, gülümsetmekti sonsuz seni,
Sevmek; sınırsız sevebilmekti işte belki.

Ve bir gün fark ettim, sen bir ispinozdun.
Bir kez tuttum sımsıkı seni,
Çok incittim, incindin.
Ne mendebur yalnızlık senlikti,
Ne kendime yapışık tutmak.
Seni sevmek, uzaktan izlemektir,
Zoru anlamaktı seni tanımak.
Ne yaz güneşi sana göreydi,
Ne rüzgâr, ne ayaz, ne de soğukta kalmak.
Seni sevmek zemheride kavrılmaktı,
Seni sevmek çölde buz tutup donmak.
Seni sevmek dipdiri bir ölü olmaktı,
Seni sevmek aşkın kimyasını anlamak.

Bir pınar başında soğuk su içirmek,
Bir dağın yamacında bir gece geçirmek,
Gündoğumu/günbatımı dışı konuşabilmek,
İmkânsızdı; ey narin gökkuşağı ispinozu,
Gөгümdeki en mavi hayallerin öpözü,
Seni avucumda seni başucumda tutabilmek.

Hür kalman yeğceydi sana,
Ve bu hürriyet dertti bana.
Ne elimde tutabildim seni,
Ne ardından koşabildim.
Ne özlemekten usandım seni,
Ne hasretine güç yetirebildim.
Ama bilmiyorsun işte,
Ben seni her konduğun dalda izledim,
Her göçtüğün iklimde sevdim.
Nasıl sevilsen hakkındı bilemedim,
Sevdim her şeyden çok, hep sevdim.

HİKMET

Cengiz DOĞAN

Allah'ın hikmeti sual olunmaz
Küçük tohumu orman gizlemiş
Nasip etmediği kulda bulunmaz
Sevdiği yüreğe İman gizlemiş.

Su dolanır suyun içine akar.
Çiçek başka kokar, gül başka kokar.
Tutuşup yanınca açığa çıkar,
Odunun içine duman gizlemiş.

Tabiatta bin bir canlı barınır.
Kimi gökte uçar, kimi sürünür.
Gönülden sevene öyle görünür
Cananın kaşına keman gizlemiş.

Ay vermiş, aydınlık olması için.
Yağmur var göllerin dolması için.
Yönünü zahmetsiz bulması için,
Böceğin başına dümen gizlemiş.

Koyuna kurt vermiş, çobana pınar.
Güneşte odun mu kömür mü yanar?
Dünyaya, dön demiş yorulmaz döner
Bir tura bir günlük zaman gizlemiş.

Analar kutsaldır dünden yarına.
İcitiip, üzenler yanar narına.
Cennetini sermiş ayaklarına,
Birde sinesine liman gizlemiş.

Meyvesini vermiş bahçenin, bağın.
Topraktan gelenler yine toprağın.
Basarak ezdiğin yeşil yaprağın.
Her birine ayrı derman gizlemiş.

Şu fani aleme eyleme nazar.
Akıbetin iki taş, bir de mezar.
Sevinçte, hüzünde yanağa sızar,
Bir çift göze koca umman gizlemiş

AFGANİSTANLI PINOKYO (Öykü)

Recep TURAN

“Bir ülkeyi tanımak istiyorsanız, o ülkede insanların nasıl öldüğüne bakın!”

Albert CAMUS

Dayanacak gücüm kalmadı. Enkaz olmuş bedenimi taşırken öte yandan Sanjar’ın tekerlekli sandalyesini sürüyorum. Anlamadığım bir kuvvet tarafından, olağanüstü bir enerjiyle koşmaya devam ediyorum. Sırılsıklamım. Ve sınır dışı olmam an meselesi. Tüm korkulara rağmen dilime ne zaman dolandığı ve kimden peydahlandığı bilinmez bir şarkı var. Geriye dönüp bakmaya bile korktuğum yurtsever bir duyguyla anavatanımı arkamda bırakmama ramak kaldı!

Artık silahlardan çok korkuyoruz. Hele ki son birkaç gündür Kabil şehir merkezinde aşırı çatışmalar söz konusu. Yer yer roketli saldırılar görmek çok olağanlaştı. Öyle ki her an üstünüze bombalar yağabilir, yağıyor da!

İki ayaklı el arabasıyla kâğıt topluyorum. Eve erken geldim bugün. Arabamı kapı korkuluklarına bağladım. Yer yer hükümet güçlerini püskürten Taliban, şehrin bazı noktalarında kontrolü ele geçirmiş. Bunun için nispeten en güvenli yer evdir. Evde olduğum vakitlerde küçük kardeşim Sanjar’la vakit geçiririz. Kâğıt toplarken bulduğum kitapları satmaya kıyamıyorum. Eve getirip okuyorum. En son Pinokyo kitabını bulmuştum. Gece çökünce pejmürde şehre, dilime ilişen yarım yamalak bir okumayla başlarım Pinokyo’yu okumaya.

Bu gece yine sıcak geçiyor. Dışarıda mermilerin ve bombaların çıkardıkları müşterek sesler ritmik bir melodi misali ve en güzel orkestraları kıskandıran cinsten! Ben Pinokyo’yu okuyorum ve arada eklemeler yapıyorum kendimce. Bomba sesleri yakınıma düşerken daha da heyecanlı anlatıyorum hikâyeyi. Öyle ki Pinokyo artık Afgan olmuş. Bazı yerlerde Herat’ın ovalarında çalışan bir maraba oluyor. İsyân edip Hindukuş Dağları’na çıkıyor.

Ben anlattıkça Sanjar heyecan yapıyor. Ben anlattıkça Sanjar yün yatağından sıyrılıp kâh küçük bahçemizdeki elma ağacından, kâh kırık pencereden, kâh viran evin delik tavanından gökyüzüne süzülüp yıldızların kuyruğundan hayallerine tutunuyor.

Şimdilerde doğan çocuklar savaşı kaderimiz sanıyor, belki de yaşamımızın bir parçası görüyorlar. Oysa bir zamanlar bizim de herkes gibi bir hayatımız ve çocuklarımıza anlatacağımız hikâyelerimiz vardı, olmalıydı da!

Ansızın o günlere gitsem destursuz. Ve babamla balık avladığımız Alingar Nehri’nin kıyısında olalım. Bereketli bir gün olsun bizim için. Balık üstüne balık tutalım en iptidai yöntemlerle. Az sonra acıkıp tuttuğumuz balıklardan bir kaçını ızgaraya atalım. Soframızı kuralım en bereketlisinden ve bahçemizden topladığımız domates, soğanlarla süsleyelim. Yemeye doymadığımız balıkları midemize gömerken komik fıkralarla gülmekten karnımıza ağrılar girsin. Akşam olsun evimize balık dolu poşetlerle gelelim. Annemizin hamarat ellerinden balığın başka lezzetlerini tadalım.

Bizim de herkes gibi anne babamız olsun ve sevsinler bizi. Öyle sevsinler ki yaramazlıklarımıza sadece kızsınlar, dövmesinler minnacık bedenlerimizi. Sevdiğimiz yemekleri yapsınlar bize. O kadar da nazımız olsun evlat demelerine mukabil. İşten gelirken elma şekeri alsın babam. Ve annem “Önce yemeğini yersen elma şekerini yemene izin veririm!” desin, en tatlı tehditleri etsin. Arada yaramazlıklarına çok kızınca terlikle vursun. Sonra çok dövdüm diye üzülüp minik minik öpsün. Alsın kucağına, gömsün; kapat-sın ve süresiz mahkûm etsin beni yüreğine.

Dedem de olsun mesela. Beraber olalım tek gözlü evimizde. Gece oldu mu Mirza Muhammed’in masalını anlatsın bana. O devam etsin anlatmaya kahramanlıkları. Ben hayal dünyasında âşık

olayım, öç alayım, dağlarına çıkayım memleketimin. Gözlerime bakarken: “Torun sevgisi de başka oluyor.” desin. Alsın yanına beni, en saklı meclislerde ona yarenlik edeyim. Özbeöz kültürüyle yoğursun beni dedem. Tarihimi bileyim, vatanımı bileyim, geleceğimi bileyim. İleride bir gün vatansız kalsam bile küllerimden yeniden doğayım.

Bizim de ölmeyen dostlarımız olsun. Çoğalsın mesela dostluklarımız. Güneş batarken yerkürenin en güzel deminde, semaver çayı içelim. Sohbetlerimizde mutluluk masalları konuk olsun.

Gün gelsin her şey değişsin. Değişim o kadar yavaş, o kadar sinsi olsun ki kanser bile kurnazlığını kısıkansın. Adım adım, gıdım gıdım gelsin düşman. Ve bir sabah kapılarımıza dayandığını görünce düşmanın; ah etmenin faydası olmasın artık! Onlara karşı durmak bir yana kendi içimizde bölünelim. Parça parça olalım. Biz birbirimize düşerken onlar emellerine ulaşsın.

Ansızın savaş kaderimiz olsun. Sürekli düşmanlarımız olsun isim değiştiren, bitmeyen. Gün geçtikçe eriyelim, yok olalım. Mülteci duygularla dünyanın dört bir yanına saçılalım. Bir de terörist muamelesi görelim. Hasretliğini çektiğimiz akrabalarımız olsun; okyanuslar diplerini boylamış, yosun tutmuş. Çocuklarımız öz vatanında öğretmenken, hâkimken, savcıyken; eğitilmiş birer çoban olsunlar başka diyarlarda. Karın tokluğuna çalışsınlar. Hor görülünler ülkelerinden kaçtıkları için, belki de biraz daha ölmedikleri için.

Zaman gelsin savaş biraz daha yakın olsun sokağımıza, bahçemize, viran evimize. O gün içime doğsun benim, sabah sarılayım işe gidecek babamın boynuna. Ona da malum olsun, sarılırken gözyaşlarından birkaçı boynuma düşsün. Sıcak sıcak. Sonra elleriyle omuzlarımdan tutup gözlerimin ta içine son bir bakış fırlatırken: “Oğlum, sen artık kocaman bir erkeksin. Kardeşine sahip çık.” desin. Kapıdan çıkarırken arkasından sus olayım. İçimdeki fırtınalar yüreğimi burkarken minik cüsseme tezat ihtiyatlı olayım. Çok değil gece haberi gelsin. Cenazesi olmasın babamın, paramparça vücuduna bombalar yağarken. O gece ağlamak haram olsun bana. Babamın biricik emaneti olan Sanjar’a Pinokyo’yu okuyayım. Ve dışarıya bombalar yağarken inadına

ağlamadan bir de heyecan katayım hikâyeme. Afgan olsun yine Pinokyo ve yine kılık değiştirsin. Bu sefer babam olsun Pinokyo. Akşam tek parça geri dönsün çocuklarına, üstelik dipdiri olsun tıpkı sabah çıkarırkenki gibi. Mutlu olsun Pinokyo ve yalan söylediği halde burnu asla uzamasın. En çok özlemini çektiğimiz duygularda zuhur etsin Pinokyo. Arada dedem olsun mesela, alsın beni yanına diyar diyar gezelim. Bazen de annem olsun, kucaklasın kardeşimle bizi. Gömsün kucağına yine, süresiz hapsedsin yüreğine. Oradan çıkmak Afganistan’a barışı getirmek gibi zor olsun!

Mutluluğun sınırı olmadığı gibi acının da sınırı olmasın. Şehre yağın bombalardan biri ansızın vira-nemize düşsün. Kardeşim Sanjar o gün ölümden dönsün. Öyle ki sakat haline kurban verecek param olmasın ve sabahlara kadar şükür namazı kılayım. Birkaç gün sonra hastaneden taburcu olsun. Üstelik bir bacağına orada unutsun. Kömür karası tırnaklarımdan biriktirdiğim paralardan tekerlekli sandalye alayım. Kardeşime umut olayım, anne olayım, baba olayım ve dimdik ayakta kalayım.

Kardeşimle benim biraz da acemice başladığımız tekerlekli sandalyeli günlerimiz olsun. Her şeyde olduğu gibi bunu da kanıksayalım. Bizim de hayata dair fikirlerimiz olsun. Sevdiklerimiz öldü demeyelim. Yaşar Kemal misali: “O iyi insanlar o güzel atlara binip gittiler.” diyelim. Kendimizi tatlı sözlerle avutalım. Onları cennetin en güzel köşelerine emanet edelim. Ve bizi orada beklesinler. Kavuşmak için ölü-mümüze gün saysınlar. Öyle ki orada kurşunların, bombaların olmadığı bir dünya beklesin bizi; karşılığında bu dünyadan çektiklerimizin.

Biz sineye çekildikçe savaş üstümüze gelsin. Artık yaşamak adına evde durmak da yetmesin. Büyüyen savaş girdabından tek çaremiz kaçmak olsun. Taliban silahının süngüsüne minik bebeleri taksın. Eşarbi olmayan on yaşındaki kızlara kırbaçlar vurulsun. Destursuz sokağa çıkanlar kör kurşunlara dizilsin. Faili meçhul olsun her biri.

Durmadan kaçıyoruz. Sınırı geçmemiz an meselesi. Yolumuza çok az kaldı. Arkamızda eli kanlı, silahlı katil sürüleri...

Yol bitti bitecek. Ansızın bir mermi sandalyenin arka koruma demirlerinden geçiyor ve çıkardığı ses kulağımda çınlıyor. Kaçmaya devam ediyorum. Artık ayaklarımı hissetmiyorum ve arkama bakmaya korkuyorum. Sesler gittikçe kesiliyor. Sonra hududuna girdiğim yabancı topraklarda daha huzurlu olduğumu fark ediyorum. Bir seksen yere seriliyorum. Sessiz sessiz soluklanıyorum. Ne Sanjar konuşuyor ne de ben. Arkası dönük bana Sanjar'ın. Biraz toparlanmaya çalışıyorum. Az da olsa sınırı geçmenin rehabetine kapılıyorum. Esrik adımlarla arkadan Sanjar'a yaklaşıyorum. Kıpırtısız haline başka bir anlam vermeden üstüne atılıyorum. Sandalyeden düşerken: "Ağabey beni kör kurşunlar değil sevgin öldürecek." diyor. Şükrediyorum. Her şeye rağmen tebessüm ediyorum. Dilime ne vakit dolandığı meçhul şarkıyla umuda uçuyor, özgürlüğe yürüyoruz.

"Ülkemi tanıtmak için söze gerek kalmayın. Sokaklarda kokuşmuş cesetlerin yarattığı bir lisan olsun her şeyi anlatan!"

Mirza

ÇERÇEVEYE SIĞMAYAN ŞARKI

Kazım GÖK

İnzivada geçen zamandan
Azatlık ister

Isırdığı elmalar için
Ağaçtan özür diler

Yukarıya uzatamaz duayı
Kambur bir kavak gibi

Kederli sonbahar
İçinde topal Kasımpatılar
Sırlı camdan
Bastona ulaşmaz yardım kokusu

Kimin simetrisi aynalar
Firarda gökkuşağı
Azrail'den arakladığı ölüm rengi

Aaa aynadakiler aynı ben

Acıyı sezinleten bir hikâye
Çerçeveye sığmayan şarkı

Kendi kendinden bıkmışlığın
Gümüş kapısından girdim
Çoğaltmaya ne hacet beni

Teneffüsüm taş attı, beratını aldı
Kırıklarında hıçkırık çoğaldı
Ağlar görme engelli flotal aynalar

Ya benim yarama
Ya kendi yarasına bilinmez

AYNANIN İÇİNDEKİ SEN

Özge Nur ARSLAN

Hapsoldu zamanın sessiz çığlığına
Büyüsüne kapılıp sermest dolandı ruhum
Çekmiş ta dibine kuyusunun en karanlığı
Görmezden gelinmiş yüreğin akıl sağlığı
Uzanamayan bir elin diline dolanmış
Vuslatın mesrur türküsü
Yakındır çığlıklarımın yankıları
Bir ayna gibi duruyor karşımda gözlerin
Gözlerinde yansıyor sevgimin titrek bakışları
Kalbinin notalarından okuyorum şehrayin ezgil-
erini
Duymazdan gelinmiş yüređimin sen dili
Ölmüş bir serçenin iniltileri yankılanıyor sokak-
larda
Ben ise sana rast gelmek umuduyla dolanıyorum,
avareyim sokaklarda
Adım başı bir ayna çıkıyor karşıma
Adım başı yakalanıyorum hafızama
Sen, o aynanın içinden uzatıyorsun ellerini
Ben, uzanan o ellerin müptelasıyım
Ruhuma giydirdiđim saç tellerinden örülmüş
hırka
Soğuk kış günlerinde ısıtır içimi
Bilmezden gelinmiş sevdamda tekrara düřtüđüm
Bazen radyoda çalan eski bir türküyüm
Yakındır çığlıklarımınla çakacak şimşekler
Bilmez misin divane yolunu bekler

YALNIZ ADAMIN GİZEMİ (Öykü)

Sedat SADIOĞLU

Adamın “*Bana çıkmaz!*” diyerek o güne dek pek almadığı ancak bir gün nasıl olduysa arkadaşlarının zoruyla aldığı piyango biletine 3 milyon lira çıkmıştır. 3 milyon lira, onun hayal edemeyeceği kadar büyük bir paradır. Köyünde çiftçilikle uğraşan ve çoğu zaman kendi kendine bile yetmeyen bir geliri vardır. Artık hayatı değişmiştir, parası vardır ancak içi rahat değildir. Şans oyunlarına ve hak edilmeden kazanılan kazanca uzak duran adam, şimdi derin düşünceler içindedir. Kendisine yüklüce bir para çıkmıştır ve bu parayı bir şekilde değerlendirmek ister. Parayı almadan önce bazı plânlar yaparak, hayır kurumları ve civarındaki yoksullara yardım etmeyi öncelikleri arasına alır. Sonra biraz daha arazi alıp, büyük bir çiftlik sahibi olmak ve burada huzur içinde yaşamayı düşünmektedir. Ancak, bu kadar paranın kendisine çıktığını öğrenen yakın akrabalarının, kendisine ve parasına belâ olacağını hiç hesaplamamıştır. Köyündeki okuluna üç-beş derslik ilave etme, eski köy camisinin eksikleri için yardım kararı alır. Askerde şehit olan kardeşinin anısı için, Mehmetçik Vakfı'na bir miktar para bağışlar.

Bir süre sonra hayatını karartacak olaylar başına gelmeye başlar. Önce karısı ile tartışmalar başlar. Karısı, paraları bu şekilde dağıtmasından memnun olmadığını söyler. Bir süre sonra tartışmalara akrabalarının da katılmasıyla, istenmeyen olaylar yaşanır. Karısı evi terk eder, çocuklarını alır ve babasının evine gider. Kendi akrabaları da ortaya çıkmaya ve çeşitli isteklerle evini aşındırmaya başlarlar. Paranın kalanı hâlâ çoktur ve onu iyice rahatsız eder olmuştur. Yine bir kişinin istenen paranın verilmemesi halinde onu ölümlü tehdit etmesi, bardağı taşıran son damla olmuştur. Önemli bir karar alır ve yaşadığı köyü terk edecektir. Parasının bir kısmını baba evindeki masraflar için kullanır ve sonra bir gece sessizce -bir daha geri dönmeyi düşünmeden- orayı terk eder. Elinde kalan yaklaşık 2 milyon lirayı ne yapacağını ve nasıl değerlendirdiği ise ilk anda hiç düşünmemiş ve bankada bırakmıştır. Artık insanlardan kaçır olmuş, büyük şehre yerleşmiştir. Büyük şehrin kargaşası içinde kendi izini kaybettirmeyi düşünür. Neredeyse adını değiştirmeyi

ve takma bir ad kullanmayı düşünür ki öyle de yapar. Artık takma bir adı vardır ve en yaygın kullanılan “Mehmet” adını kullanır. Çiftlik hayali yok olan, karısı ve çocukları evi terk eden adamın, daha kırk yaşlarında saçları dökülmeye ve beyazlamaya başlamıştır. Aynaya bakınca o da kendisini tanıyamamakta ve piyango bileti aldığına kahır etmektedir. Yapacak ve dövünecek bir şey yoktur, evinden uzaktır ve artık tek başınadır. Eski günlerini unutmak ve yeniden bir hayata başlamak için önünde fırsat vardır. Evliliği ile ilgili kararları sonraya bırakır, daha doğrusu zamana bırakır. Kendisini, ailesinden bir süre ayrı gibi düşünür ve onların özlemleriyle avunur. Şehirde bir işe girer ve kendisine göre bir düzen kurar.

Yalnız yaşadığı evinde bir yılını doldurmuş ve herkes onu unutmuş gibidir. O da geçmişle ilgili kimseyi aramamakta ancak eşini ve çocuklarını da ihmal etmemektedir. Bazı vakıflara ve yurtlara bağışlarını yapmaya devam etmektedir. İçi rahat gibidir, kendisini Allah'a dosdoğru bir kul olabilmek için adanmıştır. Bir gün akşam vakti, yaşadığı evin kapısını bir delikanlı çalar. Yaşı yirmi-yirmi beş civarında, heyecanlı ve gözleri pırıl pırıldır. Delikanlı, adama bakar, adam da ona... Kapıdaki birkaç saniye bakışma ve kısa bir sessizlikten sonra delikanlı konuşur. “*Sizi çok zor buldum ve hâlâ da emin değilim.*” der ve sonra konuşmasına devam ederek “*Ben sizin okuttuğunuz yurt öğrencilerinden biriyim. Adım Ahmet.*” der. Daha sonra “*Okulumu bitirdim, Çince dil eğitimi aldım, şimdi bir ihracat şirketinde çalışıyorum.*” diyerek sözlerini bitirir. Adam biraz şakın biraz da mutlu bir tavırla delikanlıyı evin içerisine davet eder. Sonra da konuşmaya devam eder. Önce “*Beni nasıl buldun?*” der ve delikanlının cevabını sabırsızca bekler. Delikanlı, annesini ve babasını çok küçükken bir kazada kaybettiğini ve devlet yuvalarında yetim yetiştiğini söyler. “*Yurt müdüründen sizin bu şehirde yaşadığınızı ve asıl adınızı ve adresinizi öğrendim*” der. Yine de emin olmak için “*Bize destek olan o değerli insan sizsiniz değil mi?*” diye sorar. Arkasından da “*Verin o mübarek elinizi öpeyim.*” der. Adam “*Evet! O kişi benim.*” der.

Adam şehre yerleşince elindeki 2 milyon liranın çoğunu, bir dernek kanalı ile okumak isteyen ancak yaşantısı ve ekonomik durumu iyi olmayan çocuklara harcamıştır. Yüzlerce üniversite öğrencisini okutmuştur, bu delikanlı da o öğrencilerden biridir. Ancak onu nasıl bulmuştur? Sonra delikanlıya, başından geçenleri anlatır ve biraz da hüzünlenir. Delikanlının akşam yemeğine kalmasını isteyen ve ısrar eden adam, sonra evinde pek bir şey bulunmadığını fark eder. Delikanlı, buraya gelmeden önce adamın hayatını araştırmış ve mütevazı yaşantısını gözleriyle görmüştür. Yemek teklifine teşekkür eder ancak okunmakta olan ezan sesini işaret ederek namaz kılmak için seccade ister. Adam, delikanlının bu halini görünce ağlamaya başlar. Aklına oğlu gelmiştir. Onun da okumasını ve delikanlının durumunda olmasını arzulamıştır. Her zaman çekinmeden evine gelebileceğini ve kendisini istediği zaman arayıp sormasını söyler. Bu sefer de delikanlı ağlamaya başlamıştır. Kısa bir ağlaşmadan sonra, kendilerini toplarlar ve arkasından namazlarını kılmak üzere salona geçerler.

Okumalarına vesile ve destek olan diğer öğrenciler ise kahramanımızın kim olduğunu öğrenebilecekler mi, bunu kimse bilemeyecektir.

Adam, birkaç yıl sonra köyüne geri döner, ailesiyle barışmıştır. Kendisini, ailesine ve çocuklarına verir. Çocuklarının en iyi şekilde yetişmesi için uğraşır. Yaptığı iyilikler yanına kâr kalmıştır, tek tesellisi budur. Bir daha asla şans oyunları oynamaz, çocuklarına da oynatmaz.

Öykü ile İlgili Özlü Sözler

- 1- Hiç şüphe yok ki, doğruluk iyiliğe götürür.
- 2- Hatadan dönmek, akıllı insana özgü bir fazilettir.
- 3- Hata insana mahsustur.
- 4- Hayra vesile olan, hayrı yapan gibidir.
- 5- (Mümkünse) Hayrın gizli yapılanı makbuldür.
- 6- İnsana yapılan en büyük yatırım, "eğitim" için olandır.
- 7- İnsanın yaşamasının amacı başkalarına hizmet etmek, şefkat göstermek ve yardımcı olmayı istemektir. (Dr. Albert Schweitzer)
- 8- Ne başarırınsanız başarın, size yardım eden mutlaka vardır. (Athea Gibson)
- 9- Güzel bir düşünce de ibadet sayılır. (Ahmet İbşihî)
- 10- Eğer hiç dostun yoksa sen bir dost ol.
- 11- Yalnızlık Allah'a mahsustur.

AŞKIN GÖNÜL LİSANI

Murat COŞKUN

aşka düşen
aşkın nârı olur
kordan kızgın
cehennemden yakıcı

sevdiğini
kora mı, aleve mi
yoksa esen yele mi
verse bilemez

çünkü
hangisi olmasa
bilir ki
bu ateş söner

sonsuz dek
duymak ister sesini
ve görmek ister
o güzel yüzünü

ve
gönlümü yakan
muhteşem bakışının
gözlerime düşüşünü

alevlere yazılmış
okunmaz harflerden
ibaret bir kitaptır
gönül

içindeki
sevda kime
yalnızca
âşğın kendisi görür

nicedir bilmez maşuk
âşğının sevdasını
henüz okuyan olmadı
aşkın gönül lisanını

AYNADA MÂİ.. SAFÂ

Halis TAMKOÇ

*bir tahdis-i nimet olarak
aynı göğün çocuklarına..*

sevmenin de sevmesi... ötesi yok mu?
ölmeyen de ölmesi misal, ey aziz!

yüzünü yüzüme avuç avuçaldığım gök ey!
dinlemeyi dinlemenin rahmet ehli,
yakınlığın latif yunağı

okunup okunup dönüyor aslına
rahlede her bir şey

“ Bütün işler O’na döndürülür. ”

söyle!
sana,
söylesene;
çocuklaşmadan bakabildiğim bir gün var mı?

hani Peygamber sözüdür
o yüce Peygamber der ya
işte o kutlu sünnete:
“ Küçük çocuğu olan onun hatrı için çocuklaşsın.”
uyduğuna şahidim ay itibarlı!
ve gönüldendir
gözleri ışık ışık dolduran
tebessümlerin, minik selâmı

senin üzerine olsun göğüm ey!

GEÇMİŞ GÜNLER MATİNESİ-5

Tayyib ATMACA

Bugün cumartesi. Biraz sonra yalancı horozlar ötmeye başlayacak. Altıncı günün iki saatinden iki dakika aldım. Haftaya pazartesi için mi konuşmuştuk?

Bir hafta önce, bir hafta sonra ne fark eder? İnsan suçu kabullendikten sonra kendi içinden başka ne-reye kaçabilir?

Kendi kendime hesaplar yapıyordum. Güya hafta içinde gözbebeğimi gözlerine götürecektim. İki gözün arasına salıncak kurup gözbebeğimi sallayacaktım.

Bana acıyarak savunmamı yırttıysan, boşuna acıdın. Yarın bir gün bir başka suç işlemeyeceğime garanti veremem. İyisi mi pazartesi çağırdığında bilmiyormuş gibi suçumu tekrarlat, bak bakalım yalan söylemeye tevessül edecek miyim?

İstersen yeniden savunmamı alabilirsin. Bu sefer bir başka ceza verebilirsin. Ama lütfen cezalandırmalarında hafifletici sebeplerden faydalandırma! Zaten böyle bir talebim de olmaz ya, yine de hatırlatayım dedim.

-Pazartesi, cezamı kırbaçla çekebilirim.

-Bu nasıl olacak?

-Çok basit efendim.

-Anlamadım?

-Anlamayacak bir şey yok.

-Anlat o zaman!

-Mesela yan yana yürüyoruz ya.

-Eeee!

-Hani bahardan kalma rüzgâr saçlarını tararken farkına varmadan birbirimize omuz vuruyorduk ya.

-Nasıl?

-Basbayağı efendim, sen bana "pardon" diyordun ya.

-Peki, ne demeliydin?

-'Beyefendi kaldırırma sığmıyorsunuz herhalde!' demeliydiniz.

-Allah Allah!

-Allah Allah ya.

-Affedersiniz anlayamadım.

-Siz affedersiniz efendim.

-Bari siz önden yürüyün.

-Niyeymiş.

-Hani çarpışıyoruz ya.

-Efendim ben çok sakarım, aniden dururum da çarpılırsınız.

-Kime?

-Bana.

-Sana mı?

-İyi tahmin ettiniz.

-O zaman beraber yürüyelim.

-Yan yana mı?

-Can cana olur mu?

-Düşünmedim.

-Düşüncenizi bağışlar mısınız?

-Benim aklım bana zor yetiyor.

-Efendim saçlarınız?

-Ne olmuş saçlarıma?

-Yüzüme baksanız anlarsınız.

-Yüzünüzde yüz yok.

-İyi bakın efendim, astarı dahi var.

-Göremiyorum.

-Dikkatli bakın!

-Bakıyorum ama göremiyorum.

-Aşk olsun yüzümdeki kızarıkları görmüyor musun?

-Dur hele yakından bakayım.

-Gördünüz mü efendim?

-Ayyy bu kabarıklar da neyin nesi?

-Saçlarınız efendim.

-Saçlarımla ne ilgisi var?

-Her telinin bir kırbaç olduğunu bilmiyor muydunuz?

-Özür dilerim.

-Gerek yok efendim.

-Ama hava rüzgârlı!

-İyi ya, cezamı kesiyorsun.

-Sen buna ceza mı diyorsun?

-Siz bilirsiniz efendim.

-Neyi?

-Cezanın ağırlığını, hafifini.

-Yine başlama!

-Başladık bile!

-Bitirelim o zaman.

-Ne zaman?

-Hiçbir zaman...

29.05.2004 Sa: 02.45

Bir hafta önce Yenişafak gazetesinde fotoğrafını görünce birdenbire irkildim desem inanmazsın. Aklımdan geçerken fotoğrafınla göz göze gelerek beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Helal olsun sana. Uzun süredir atışmıyoruz. Gönül tellerimize bir ayar çeke lim, kaldığımız yerden başlayalım mı?

-Yarayı kanatırız.

-Kanarsa kanasın.

-Buyur söz sende kalmıştı.

-Yol dediğin uzun, ince düşünce
Kolayına talip olmak istemem
Ferhat olup dağlar delmeyeceksin
Otobüse binip bir akşamüstü
Alaca şafakla bende olursun

-Senden uzaklara hiç gitmedim ki
Gönlünün önünde durdum görmedin
Hasretinden geçti içim içime
Yanımdan geçerken gülü/vermezsin
Kanımda gezersin sabaha kadar

-Dudağını yakan gül mü türkü mü?
Betin benzin geçmiş fena korkmuşsun
Yakın olma demedim mi güllere
Türküler adamın içine işler
Kanatır gün boyu hatıraları

-Fırtına kopardın bir bardak suda
Ne olduysa birden havan bozuldu
İçdenizim böyle kabarmamıştı
Üzerime dev dalgalar yürüdü
Zor attım kendimi kıyılarına.

-Tadında bırakalım istersen.

-Neyin?

-Atışmanın.

-Korkuyor musun?

-Evet.

-Korkacak ne var?

-Susarak konuşmamı istiyorsun, bunu isteme. Göz-
lerinle dinlenmek istemiyorum. Gözlerine eskisi
gibi bakamayabilirim.

-Lütfen bir fasıl daha geçelim.

-Hayır efendim.

-Hayır, olur inşallah!

-Gönül tellerimize bir ayar çektik, eskisi gibi çalıp
söyleyebilecek miyiz diye bir sinema yaptık hepsi bu
kadar.

-Ya ayarımız bozulursa?

-Bozulmaz efendim.

-Sen bozulmaz diyorsan bozulmaz inşallah.

-İnşallah.

06.06.2004 Sa: 00.44

-Yine kendini gezdirmeye çıkardın değil mi? İnsan
yola çıkarken bir eposta gönderir, mesaj çeker 'falan
zaman filan yere gideceğim, feşmekân yerde buluşup
birbirimizi gezdirelim' der. Aşk olsun, sana kırıldım.

-Ben sana kırılma hakkımı hiç kullanmadım. Bilirsin
bu gezi de mutat kendimi gezdirmelerimden birisi
hepsi bu kadar.

-Neyse yediğin içtiğin gezdiğin senin olsun, gördü-
ğün güzellere bahset derler ya ben de sözün ge-
lişinden yola çıkayım. Nasıl geçti Karadeniz gezisi?

-Senden başka güzellere tövbeli olduğumu biliyor-
sun da mı konuşuyorsun, beni sınamak için mi zarf
atıyorsun? Bu zarfı pullayacağımı sanıyorsan avcu-
nu yala ki pul avcuna daha iyi yapışsın.

-Hemencecik kızıyorsun.

-Ateşim kendimi yakmaya ancak yeter!

-Beni de mi yakacaktın?

-Herkes kendi ateşini yakar.

-Ateş ateşi yakmaz mı?

-Bence yakmaz.

-Hiç denedin mi?

-Denemeye gerek yok.

-Deneyelim mi?

-Aklımdan dahi geçirmiyorum.

-Neden?

-Çünkü kendi ateşimle kendi harmanımı ancak ya-
kabiliyorum.

-Gergin görünüyorsun.

-Sert bakınca öyle görmen normal.

-Yani bana anormal mi demek istiyorsun?

-İllaki senin için bir yakıştırmada bulunmam mı ge-
rekiyor?

-Ne bileyim aklıma geldi işte.

-Aklına gelen her şeyi dilinde tartmadan mı söyler-
sin?

-Daha ben kendimi tartmasını bilmiyo-

rum, sen kelimeleri tartmamı istiyorsun.
-Kendinin dışına mı çıktın da kendini tartmak istiyorsun?
-Kentimden dışarı adım atmadım ki.
-Kentinde misin?
-Kentimdeyim, buyurmaz mısın?
-Buyurayım mı?
-Buyur tabi!
-Ne zaman?
-Herhangi bir zaman olur mu?
-Tatilde gel.
-Kimin tatilinde?
-Senin tatilinde.
-Benim için her gün tatil.
-Kendinde misin?
-Kentimdeyim ya.
-Saçmalama.
-Yazıyı geriyorsun.
-Annen pekmezli yoğurt getirdi ye ve yat. Sabah işe gideceksin.
-Sabah uyanamayabilirim?
-Uyandığımızda görüşürüz.
-Nerede?
-Hayatın karşı yakasında!..
23.06.2004 Sa:23.56

Bu hayat enstantanesinde bir karelik fotoğrafa sığmak için hasret biriktirdiğimi sanmıyorsun değil mi? Hem bir kareye nasıl sığarız, hangi yeryüzü yaratığı o dijital fotoğraf makinesini icat edebilir?

Hayat, ikimizin arasında ağzın bir nehir gibi akıp duruyor. Biz hayatın içinde yüzmeye alıştığımızdan suda yüzmeyi bilmiyoruz. İllaki deneyelim diyorsan, bunu sana yakıştıramam. Hem bu intiharın yeni bir versiyonu olur ki bu da bize yakışmaz.

-Nasıl olsa ölmeyecek miyiz?
-Ölümü seçme hakkımız yok, o gelir bizi bulur.
-Sen yaşadığımızı mı sanıyorsun?
-Hayattan müthiş tat alıyorum.
-Her gün acı çekerek mi?
-Acı çekmeden yaşayan insan mı var?
-Ama bizim kadar çekmiyorlardır.
-Biz yasak meyveye dokunmamak için birbirimizi ikna etmeye çalışırken, başkaları bu meyveyi yeyip hayâ perdelerinden kurtuldular!
-Ne demek istiyorsun?
-Halimize şükredelim diyorum.

-Şükürümüz azaldı mı?
-Yerinde sayıyor!
-Nasıl yani?
-Hayatın kurallarını zorluyoruz.
-Anlamadım.
-Birbirimizin karşısındayız, bazen sen bana geçiyorsun, bazen ben sana. Dünya aramızda akıp gidiyor.
-İki köprü ve onlarca vapur var ya.
-Hangi vapurda karşılaştık?
-Hiçbirinde.
-Hangi otobüste birbirimizi görüp el salladık?
-Hiçbirinde.
-Peki nerede buluşacağız?
-Bir kere buluşmuştuk ya!
-Nerede?
-Galü belada!
-Ama dünya küçük, "Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur." derler.
-Kavuşmasak daha iyi?
-Korkuyor musun?
-Evet.
-Kimden?
-Kendimden.
-Korkacak ne var ki?

-Ya bir tramvayda ya bir vapurda
Gözlerimiz birbirine değince
Yanarak geçeriz birbirimizden

-Hakikaten yanar mıyız?
-Hatta kül olabiliriz.
-Yanmamanın mümkünü yok mu?
-Var.
-Nasıl?
-Ötede.
-Hangi ötede?
-Ötelerin ötesinde!
-Anlamadım?
-Zilzal'dan sonra!
-Yani?

"Yeryüzü şiddetli bir depremle sarsılınca..."
27.06.2004 Sa: 01.48

OKUMALARIM

Şener ÖKTEM

Öyküme Düş'sen

“Dünya aşk pazarıydı ve ben bu pazarın tek alıcısı olarak düştüm menzile. Kederlerim ağır gelince sevdiğim insanlarla muhabbet ettim. Muhabbet edeceğim insanlar bir bir tükenince kalemimin gölgesinde dinlendim. Sevdiklerimin sırayla Yusuf olup sırlandığı, hakîki âlemine uğurlandığı bu hayat yolculuğunda bir yolcu da ben oldum. Ölümün sevinçli yüzü, hazanda açan çiçekler gibi bana kışın varlığını müjdeledi.” diyerek giriş yapılan “Öyküme Düş'sen” Şifanur Özçelik Şirin'in, “Aşk'ım Bin Hece” ve “Vakitlerden Leyla'ysa” adlı iki şiir kitabının ardından 3. eseri.

Ekim 2022'de KDY'dan çıktı kitap. Hayatı anlama, var olduğumuzun farkına varma, anlatma ve tüm bunların ötesinde yaşamak, sözün samimiyetini de kuvvetlendirir. Söz, gücünü söyleyenin içtenliğinden alır daha çok. “Ey Hayat! Sen mola verme ne olursun. Çatlaklarım öyle çok ki! Sen çiçekler ekmeye devam et. Ben sularım sessizce.” diyor Şifanur Özçelik Şirin bu öykü kitabında.

Şehir ve Kültür dergisinde seyahat yazıları, şiir, öykü ve denemeleriyle de çeşitli dergilerde gördüğümüz Şifanur Özçelik Şirin kitap dostu bir yazar. “Erguvan Kitap Sohbetleri” adı altında 15 yıldır kitap tahlil ve yazar söyleşi programları düzenlemektedir. Seyyah olup aynı zamanda fotoğrafçılık, çinicilik, dağcılık, kampçılık ve ahşap boyama ile ilgilenen Şirin, çok yönlü, çalışkan ve her şeyden öte gönlünden geçenleri tüm içtenliğiyle kalemine yansıtan üretken bir şair/yazar.

Öyküme Düş'sen, 21 öyküden oluşuyor. Kapak resminde, yazarın öyküsüne düşenlere olan muhabbetini resmedercesine sevgisini akıttığı lavanta tercih edilmiş. Kimleri düşürmüyor ki öyküsüne yazar. Anne, arkadaş, dost, komşu ve akraba gibi yaşamında önemli yer tutan kişiler vefa duygusu sarmalında halelenip bizi de içine alıyor. Öyküme Düş'sen'den gönlümüze, zihnimize düşenler bizde saklı kalmak üzere merakımızı celp edecek tadımlık cümleler bırakalım istedik biz de.

İlk öyküsü Osman'ın Rüyası'nda, bombalar altındaki Gazzeli bir çocuğun duyguları üzerinden umudu yitirmemenin hikâyesi yer alı-

yor. Ninenin, yağmuru izlerken; “Gazze'nin bir gözü hep yaşlı” sözü zıpkın gibi oturuyor yüreğimize. “Ben de onlara taş attım nene. Elbet bir gün benim de taşım onların vicdanlarına isabet eder.” diyen çocuğun azimle yoğrulmuş sözleri umudumuzu yeşertirken bir yandan bizlerin ruhuna da bir taşın değdiğini hissedebiliyoruz.

Şairliğinin verdiği nahiflikle kelimeleri zorlamadan, dilin doğal akışı içinde sade bir anlatımı var Şirin'in. Abartıya kaçmadan kendi ve yakın çevresindeki insanların yaşadıklarını öyküleştirmiş. Temaya ağırlık vererek mesajlar veriyor yazar. Geleneklerimizden aldığımız insanî değerler başta olmak üzere vefa, dostluk, komşuluk, muhabbet, saygı, ölüm gibi soyut olan konuların ağırlıklı olduğu yaşanmışlıkları öyküleştiriyor. Olayları sonuca bağlamayan okuyucunun muhayyilesini zenginleştirici bitimsiz öyküler bunlar. Didaktik unsurlar taşıyan sevginin, merhametin, tevazunun öncelendiği, kendi içimize de yürüyüşün adımlarını hissettiğimiz öyküler.

Sezai Karakoç'un “Yağmurlardan sonra büyürmüş başak...” dizeleriyle başlayan Ey Mağrur Başak adlı öykü, Yunus Emre ve Tapduk Emre kıssası üzerinden ilerliyor. Bir buğday tanesinin tarladan harmana ve oradan da sofralarımıza gelen hikâyesi insanın var oluş yolculuğuna benzetilerek anlatılıyor. Bir yandan kendilik bilincimizi sorgulatırken diğer yandan içimize doğru yolculuğa çıkarıp aynaya bakmamızı salık veriyor.

Şifanur Özçelik Şirin'in öykülerinde mekân, daha çok mahalledir, sokaktır, köydür Anadolu coğrafyasından izler taşıyan. Çocukluk yıllarına gidilmek suretiyle geçmişe özlemin kaybolan değerler üzerinden işlendiği mahalle arkadaşlıkları, unutulmuş oyunlar, el dokuma gibi kadim kültürümüzün unsurları hasretle yâd edilir öykülerde.

“Hayali Bey” öyküsü bunlardan biri. Geçmişini arayan bir anne ile Karagöz oynatıcısı Hayali Bey arasındaki muhabbeti konu ediniyor. “Artık kendimizden bile usandık. İçimize yolculuk yaparken yorgun dönüyoruz evlerimize. Ne bir gölgemiz var bize yarenlik edecek ne de bir varlık sancımız.” diyen Hayali beyin sitemkâr söyleşisine

tanık oluyoruz öyküde.

İş, ulaşım, geçim ve şehrin bunaltıcı saatlerinde sekineti, mezar taşlarının sessiz dualarında arıyor yazar. “Ahmet Paşa Mezarlığı”nda çocukluğunun huzur dolu saatleriyle buluşarak kuş seslerini, rengârenk çiçekleri ve umudun taze nefesini biz de içimize çekiyoruz yazarla birlikte.

Şifanur Özçelik Şirin, Lavanta Mevsimi adlı öyküsünde, gardenya, ıtır, fesleğen gibi her çeşit çiçeğin gülümsediği arkadaşının evinde açıyor gözlerini. “Kahvenin tadı, çayın demi dostla çıkar.” derler ya, bu öyküde de çilekeş bir arkadaşının mücadelesi anlatılıyor lavanta imgesinden yola çıkılarak. “Benim nazarımda güzel arkadaşım lavantaya benziyordu, ihtişam ve gücü temsil ediyordu. Lavantalar her tür toprakta açıp mis gibi büyür gelişirlerdi. Mütevazı ve alçak gönüllülerdi. Kuraklığa ve soğuğa dayanıklıydılar. Her insanda olduğu gibi sıcaklığı ve güneşi çok severlerdi tıpkı can arkadaşım gibi.”

Şizofrenik Sanrılar’dan geçerek psikolojik tedavi gören bir genç kızın çilek kokusuyla tutunduğu hayata şahitlik ediyoruz Çilek Kokusu öyküsünde.

Bir teras katın egzotik havasında “Türküler sevdamızdır bizim.” denilerek ev sahibi sazın tellerine dokunurken Hüseyin amcanın türkülerini, Nevzat amcayla Mustafa abinin şiirlerini ritmin ahengi ve ortamın muhabbetini sarmalayarak bizlere de hissettiriyor yazar, Ziyafet adlı öyküde. “Dünyadaki güzellere kandık gerçek güzeli derde saldık.” diyerek semaverin buğusu eşliğinde sazın, sözün, şiirin davetkâr çağrısına kulak vererek muhabbetin içinde buluyoruz kendimizi de.

Yaşadığımız günlük hadiseler de rastlıyoruz Şirin’in öykülerinde. Kuyu adlı öyküde kaçırıldığı sanılan Nazlı’nın, bir çocuğun rüyasında nasıl kâbusa dönüştüğünü hissederek okurken hayvanlara yapılan eziyetleri de gündeme taşıyor yazar. Bobi’yle merhametimizi sınıyoruz yeniden.

Bilge Teyzem’de, yeğeninın dershane parası için çeyizini satan teyzenin, hüznünü hikâyeleştiriyor Şirin. Akrabalık bağlarının önemi sevginin fedakârlığıyla harmanlanarak dokunuyor gönlümüze. Ardından, çoraklaşmış yüreğimizi bir damla yaşla suluyoruz.

Ölüm Üçlemesi adını verdiği üç öyküde, ölümü hayatımızdan uzaklaştırmaya çalışanlara inat, sıcak bir gerçeklikle yüzleşmemizi sağlıyor Şifanur Özçelik Şirin. Necip Fazıl’ın “Ölüm güzel şey; budur perde ardından haber / Hiç güzel olmasaydı ölür müydü Peygamber.” dizelerini hatırlıyoruz ürperten bir güzellikle.

“Çocukluğum, annem, karanlık bir oda.

Annem ve yaşayan bir iğde çiçeği kokusu...” Hastane odasındaki annenin son anlarına şahitlik ve sonunu getiremeyeceğimiz bir hüznün, helalleşmenin yarım kalmış öyküsünü dinliyoruz Son Bakış’ta. Babasına son nefesinde zenzem suyunu içiremeyen bir oğulun gül kokulu pişmanlığı sarıyor içimizi Baba adlı öyküde. Üçlemenin son öyküsü olan Ölümün Sırlı Yüzü’nde, “Babamın ölümünden sonra bana da tüm ölümler sıcak ve yakın gelmeye başladı.” denilerek ibret dolu dersler veriliyor hepimize.

El Emeği Göz Nuru öyküsünde, bir tekstil müzesini gezerken tarihin izinde ipin yolculuğuna şahitlik ediyoruz. “...şu halıların hepsinin bir hikâyesi var. Kimi doğum, kimi ölüm, kimi sevincini dokuyorilmekilmek.”

“Değerli olmak mı, önemli olmak mı?” diye soruluyor Son Perde’de. “Değer vermek kelimesi ne hoş bir kelimedir. Yumuşak kalbe dokunan... Tıpkı ipek halı gibi elimizden kayıp giden... Değer vermek bizlerin tiyatro oyunumuzun bir parçası olmamalı bence. Bu oyunun, son perdesi nasıl bitecek diye sorarlar insana çünkü.” Yazarın, son perdeyi iyi kapatalım duasına birlikte âmin diyoruz.

Yüklerinden Arın öyküsünde, “Ey ahali dinleyin şu suskun yüreğimi. Ben dermansız bir derde düştüm el verin çıkayım kuyudan. Bir tekasür elbisesine bürünmüşüm dua edin çıkartayım bu kisveyi üzerimden çoklukla övünmekten kurtulayım.” diye nidada bulunan Şifanur Özçelik Şirin, Sessiz Ses’de, “Ömrüm büyük bir zıyanmış yazık dedim duyurtmadığım bir sessiz sesle.” diyerek çığlığını içine akıtırken “...ayağı yere basan bir kararın şahitliğini yapacak olan bizleriz.” der “Patron Kim?” adlı öyküde.

Kitaba da adını veren Öyküme Düşsen’de, Şirin’in hayatında yer eden her biri bizden biri olan isimlere, eş, dost, akrabalara rastlarız. “Çocukluğumuzu yanımıza alarak az koşmadık kırdı bayırda... Eskiden komşuluk varmış gerçekten de. Haneler çiçek açardı çocuklar şiir.” diyerek çocukluğuna götürürken öyküsüne düşenleri anlatır bir yandan da. “Ak-kız Teyze, Hüseyin Amca, Rahmetli Asım Amca’nın Sebahat Teyze’yle olan yarım yüzyılı aşan saadetlerinden, Ayşe Teyze’nin bahçesinden yediğimiz elma ve kayıslardan, Bakkalacı Bünyamin’den, Kambur Felek’ten, Fadime Teyze’den, Deli Şefika’dan ve Kuşçu Ahmet’ten birçok film karesi gözümün önünden akıp geçiyor.” diyerek bize de yabancı gelmeyen isimlerin sıcaklığını duyumsuyoruz.

Öyküsüne düşenler için “Sen bu kalbe iyi geldin. Benden hiç gitme.” diyor Şifanur Özçelik Şirin ve ekliyor: “Gel öykünün kalbine

dönüş yapalım.”

Bir de müjde alıyoruz. Şirin'den. Seyyah olduğunu söylemiştik daha önce. Gezi notlarından oluşan yazılarını “Merhale / Seyahatname-1” adlı kitapta topladığını öğreniyoruz.

Az Kitap'tan Mayıs 2023'te çıkan Merhale / Seyahatname'nin arka kapağında, yolculuk edilen yerlerden izler sunuluyor. “Seyahatnamenin bu ilk kitabında, Medine'nin manevi atmosferini, Kâbe'nin kutsallığını, Sofya'nın tarihi dokusunu, Budapeşte'nin göz kamaştırıcı güzelliğini, Viyana'nın saraylarını, Belgrad'ın enerjisini, Prag'ın mistik havasını, Cenevre'nin muhteşem manzaralarını, Paris'in romantizmini, Roma'nın tarihini, Pisa'nın eşsiz kulesini, Floransa'nın sanatını, Venedik'i, Üsküp'ü ve Vatikan'ı keşfedeceksiniz.”

Yazımızı, aynı zamanda şair olan Şifanur Özçelik Şirin'in “Aşk'ım Bin Hece” kitabından bir şiirle sonlandıralım.

AŞK'IM BİN HECE

Dargınlığım, nefes almaz sessizlere.

Dilim küs!

Türküm sus!

Şiir kesik!

Gün telâşeli bir heyûlâ!

Öfkem garip!

Ay'ım donuk!

Yıldızım kayık gecelere.

Mahzun bir çocuk yüzü çizer analar,

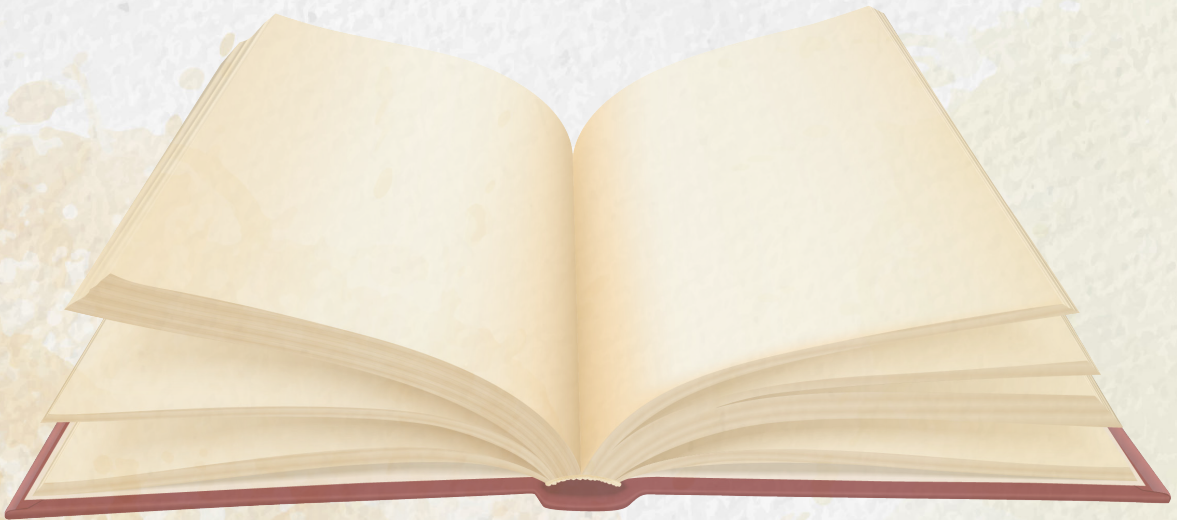
Sevdalarının yüzüne.

Aslan kesilir savaşlarda mavzer bilmeyen düşler.

Sağım sarpa.

Solum batak.

Şahlanmışım, AŞK'ım bin hece.

KALBİNİN ÇATLAĞINI KAPATAN YAZAR

Mehmet OSMANOĞLU

Fuat Oskay'ın güzide eseri Kapattım Çatlağını Kalbimin ile maceramız deprem vesilesiyle epeyce farklı bir mecrada ilerledi. Deprem öncesinde altını çizerek ve notlar alarak okuyup bitirdiğim eserle ilgili çaplı bir değerlendirme yazısı henüz düşünsel planda kafamda dönüp dururken araya malum depremler girince ve apar topar evlerimizi terk edip başka yerlere gidince haliyle süreç uzadı. Nihayet yaşananları kanıksayıp normalleşme yolunda epey bir mesafe kat ettikten sonra kitapla ilgili değerlendirmelerimi aktarma fırsatı buldum.

Halen Ankara'da Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde şube müdürü olarak görevine devam eden Fuat Oskay'ın yazarlık vasfının yanında şairlik yönünü de biliyoruz. Yazıları ve şiirlerine hatırı sayılır dergi ve mecralarda rastlıyoruz. İnceleme konusu eserimizin içeriğine geçmeden önce şiirinden tadımlık şu mısraları da buraya bırakıp ardından esere dönelim:

*(...) anlattıkları,
ve dahi sustuklarıyla*

*insan diyorum
insan ne ağır şey*

*atlar çekerd
eskiden yükümüzü;
şimdi ise sözcükler..."*

Şimdi "Kapattım Çatlağını Kalbimin" adlı eserin renkli ve büyüleyici dünyasına adım atıp sayfalarını çevirmeye başlayalım. Eser, deneme türünde yazılmış 44 yazıdan ve 134 sayfadan oluşuyor. Yazar, kitabın önsözünde, "Bana öyle geliyor ki okurun terazisinde, ancak erdemler manzumesinin inşasında bir tuğla olabilen ve kendisi için harcanan zamana değer bulunan eserler kıymet kazanabilmektedir." şeklinde, zannımca da çok isabetli bir tespitle, yazma saiki ve içerikle ilgili önemli bir ipucu veriyor.

Eserimizin "Bazen" isimli ilk yazısında, "Hayat, yaşandıkça yazılır; yazıldıkça yaşanır. Gözlerin kalemindir senin, gördüklerin mürekkebin." diyerek yazar, yazılarının temasını hayatın için-

den aldığını, gördüğü, şahit olduğu her olayı yazıya taşıyabileceğini anlatıyor. "O Belde" isimli yazıda, "Yitik düşler ülkesine alıp başını gitmelerin vaktidir şimdi." diyerek bizleri büyümlü bir iklime çekmeye çalışan yazar, yazının devamında o iklimi tasvir eden latif cümleler sıralıyor: "Deliksiz çekilen uykuların ardından, pencerelerden destur almadan girip yüzleri yalayan güneşin altın ışıklarıyla gözler bir başka aleme açılır." gibi.

"Kurutulmuş balçıktan yaratıldım, karışık bir nutfeden. Asra yemin olsun aldanırım. Nefsi keskin bıçağaram, makamı makam üstündeki kul İbrahim dahi tatmin olsun diye kalbi, izahat istememiş miydi hilkatin hikmetinden? Akıl tek kılavuzu kabul ediliyor çağın. Burnunun eşğine kadar varamıyorsa yok sayılıyor kokusu sümülün, bağın. Dişleri arasında öğütülsem çark-ı devranın, başucumdaki ziyanın kapatsam kapağını ziyanda kalırım. Tedirginim. Yorgunum. Issızım. Zaman/sızım." gibi cümlelerle neredeyse şiir denecek akıcılıkta kaleme alınmış "İnsanlık Hali" yazısıyla, insanın farklı dönemlerine ilişkin ruh haline, fıtratına, karakter özelliklerine, eylem/söylemlerine dair tasvirlerle değişik fotoğraflar gözler önüne seriliyor.

"Ona Buna Bakmayın" başlıklı yazı, ayrı bir paragraf açılmayı hak eden bir yazı. Mutluluk ile huzur karşılaştırılması yapılarak, huzurun olgusal olarak yaşasak da adlandıramadığımız o asude tadının farkındalığına eriştiriyor bizi yazar. "Mutluluk dış kaynaklıdır; dışarıdan gelir ve istediklerinizin gerçekleşip gerçekleşmediğine bağlı olarak değişkenlik gösterir... Huzurlu iseniz dışa bağımlı değilsiniz. Duvarı içten örmüş, kapıyı içten açmışsınızdır. Kendinizi tamamlamış, ruhunuzda med-cezirlere, fay hatlarına, hendeklere yer bırakmamışsınızdır. Huzurlu insan...mutlu olmak için tutunacak bir dal aramaz, yalnızca kendine dayanır, içine yaslanır...Derdi mutlu olmak olan insan için saniyeler baş döndürücü bir hızla birbirini kovalar...Ömür çabuk tükenir. Lakin huzur öyle mi? Saatler tadında ilerler..."

"Ya Hürsün Bu Alemde" adlı yazıda, "Kendisi olmayan başkası olur" şeklinde özet bir giriş cümlesiyle her insanın kendi öz benliği, fıtratı, fikirleri, karakteri vs ile diğer insanlardan fark-

lı olduğunun farkına vararak kendi kişiliğini ortaya koyması gereğine vurgu yapılır.

“İbn-i Haldun’a katılıyorum. Şehirlerin ben de insanlar gibi ruhları olduğuna inanıyorum.” Osmanlı çınarının tohumunun atıldığı Söğüt beldesinden yola çıkarak kaleme alınan “Tohum” isimli yazıda tohumun genelde devlet özelde Osmanlı İmparatorluğu boyutundaki yansımalarına ışık tutuyor yazar.

“Son”. Bu yazı benim için adeta eserin etkili anlatım tarzının zirvesini oluşturuyor diyebilirim. Son akşam yemeği, son pişmanlık, son damla kan, son mektup, son bakış, son vapur, son fasıl, son yolculuk, son nefes, son Nebi gibi gündelik hayatta sık karşılaştığımız, duyduğumuz, okuduğumuz, gördüğümüz, kullandığımız anlatım cümlelerinin en çarpıcı kelimesinin “son” olduğunu hatırlatır bize, elbette “son” derece latif, nezih pencereler aralayan ifadelerle.

“İnsan bir kere ölür” şeklinde adeta şok etkisi oluşturan bir cümleyle başlıyor kitaba ismini veren “Kapattım Çatlağını Kalbimin” yazısı ve yine şiir olarak da okunabilecek nitelikte sanatsal örgülü naif cümlelerle devam ediyor. “Nice devrandır kokusu ve rengiyle neşv u nema eyleyen gül, yar olmadı derdiyle kanan bülbüle. Meğer onun da dizgine vuracağı yokmuş insanı. Kapattım çatlağını kalbimin; aşka iman etmem.” cümleleriyle final yapıyor yazı.

“Zamanın İzinde” isimli yazıdan bir alıntı: “Düne özlem dünün daha güzel olduğundan değil, bugünün çıkmazlarının dünden daha fazla olmasındandır... bugün dünden daha az yoruluyoruz ama gel gör ki ruhumuzun kıyısında serin bir sükûnete vasil olmuş değiliz.” Batı toplumlarına göre ülkemizde okuma oranı maalesef ki çok düşük düzeylerde. Okumadan kastımız elbette okuma yazma bilme anlamında değil, nitelikli okuma eylemi. Bu her zaman entellektüel tartışmalarda öz eleştiri konusu olmuştur. Öyledir de, az okuyoruz ve bu genel toplumsal değerler adına eksi haneye yazılacak bir olgu olarak duruyor lakin Fuat Oskay “Modern Çağın Çıkmazında” isimli denemesinde bu durumun sebeplerini ve sonuçlarını olaya farklı bir bakış açısı kazandırarak açıklıyor; “Batı toplumu yalnızlığını avutmak için kendine faydalı mı faydalı ve bir o kadar da eğlenceli bir uğraş edindi: **Kitap okumak...yediden yetmişe insanların ellerinde kitap bulundurmasının en mühim gerekçesi yalnızlık... söz ile iletişim daha sıcaktır, daha yerlidir, daha bizcildir. Yazılı kültür ile, matbaa ile, kitap ile, kütüphane ile yüz yıllar boyu mesafeli oluşumuz, soğuk duruşumuz hep bundandır**”

“Yankı” isimli kısa denemede, “İnsan el-

bette ki iradesinde hürdür. İç dünyasının derinliklerinden gelen her iki sesi de duyabilsin diye kendisine iki kulak verilmesi de bu hikmettedir” şeklindeki ifadeyle, insanın anatomik yapısı ile iç sesi arasında ince bir bağlantı kuran naif bir yaklaşım ortaya konmakta.

“Yer Altından Notlar” yazısında, gayet sıradan olarak bilinen, gelmiş geçmiş insanların, özellikle bilinen tanınan meşhur şahsiyetlerin, hatıraların, çocukluğumuzun, eski kültür-yaşam unsurlarının toprağın altında oluşu olgusunun, insanı durup düşündüren, dikkatini toplayan çarpıcı ve etkili bir üslupla okuyucuya sunulduğu görülmekte. “Kimler yok ki altında yerin:... Bir bunlar değil sadece. Uzaklarımızda kalan çocukluğumuz da. Hatıralarımız da. Büyütemediğimiz hayallerimiz de. Bizleri yer üstünde bırakıp giden sevdiklerimiz de... Kapatın gözlerinizi, görürsünüz; yer üstünde yer tutan biz faniler için yerin bir altı da içimiz. Değer verdiklerimizin hepsiyle beraber içimizdeki kuyulara gömülüyoruz.”

Şüphesiz daha bir çok yönüyle ele alınabilir ve her yöne dair bir çok ifade örnekleri sergilenebilir. Lâkin bu kadarıyla yetinilip aşağıda diğer yazılardan kısa kısa alıntılar vererek kitabın geri kalan esrarengizliğini keşfetmeyi okuyucuya bırakmak en doğrusudur düşüncesiyle yazımızı bitirelim. Son ve özet cümle olarak; Fuat Oskay’ın, kişiliğinde örgülenen latif, naif, nezaket ve zerafeti aynıyla yansıttığının gözlemlendiği Kapattım Çatlağını Kalbimin adlı bu eseri, insanı durup düşündüren, aldığı nefesin, içinde vaktini geçirdiği mekan ve zamanın, topyekün hayatın farkına vardırın, dünün özlemlerini, bugünün sancılı yönleriyle harmanlayarak okuyucuya huzurun şifrelerini veren cezbedici, renkli, keyifli dünyasına bekliyor sizleri diyelim.

“Ölüme bir çare bulunan kadar masumdur mezarlıklar.”(Duvar, sy. 66)

“Kurdu değil oysa insan insanın yurdu olmalıydı. İnsan insana sığınmalıydı.”(Çıldirtan Denge, sy.77)

“Cahillik, eğitim almamakla değil, almayı istememekle tarif edilebilir ancak... Dünyanın en iyi okulunda, en iyi eğitim araçlarıyla, eğitimi en iyi veren kişileri bir araya getirseniz de ‘almak istemeyen’e hiçbir şey veremezsiniz.”(Ateşin Demirle İmtihanı, sy.85,86)

“Sürükleyici iksir. Hayatın yakıtı. Yaşama dair, yaşanan her ânı. Gençlik, değerini bilene yaradanın en güzel armağanı... Özgür kılmak lazım; lakin kat’i surette serbest bırakmamak lazım.”(Koza, sy.93)

“Hayattan insanı alın geriye hiçbir problem kalmaz”(Kendini Kendinde Aramalı İn-

san, sy.109)

“İstemedен ішітірсін; лakin іstemedен duymazsın, dinlemezsın.”(Yüreğınle Duyarsın, sy.117)

“Bitiyor. Haykırdıkların, dilinin ucunda söyleyemediklerin, ‘keşke’lerin, ‘belki’lerin, ‘bir dahakine dediklerin. ‘iyi ki...’lerin, renklerin, dileklerin...” (Hatıralar Mezarlığıdır Hayat, sy.122)

“Yol çoğuş zaman kendiliğinden çizilmiştir. Sizden istenilen ise sadece yola çıkmak; yolun yolcusu olmaktadır.”(İz Bırakanlar, sy.133)

Yolun açık, okurun bol olsun Fuat Oskay. Keyifli okumalar diliyorum...

SEYR-İ ÂLEM KÖŞESİ

Fatma SÜMER

Davranış Ve Estetik (Aya Triada)

İstanbul...

Övülmüş şehir...

İstanbul...

Tarih boyunca medeniyetlerin, ülkelerin, hanların, sultanların yüreğini kabartan sevdanın şehri...

İstanbul...

Hayallerin şehri

İstanbul...

Umudun şehri...

İstanbul...

Sultan Ahmet, Ayasofya, Süleymaniye, Eyüp Sultan, Fatih Câmiilerinin bir madalyon gibi göğe yükselen minareleriyle inancın şehri...

Evet, anlaşıldığı üzere İstanbul'u adımlayacağız bu yazımızda.

İstanbul'a muhteşem silüetini kazandıran, estetik katan, İslâm'ın nişanesi camilerin yanı sıra, tarihte bir çok medeniyete ev sahipliği yapması, Osmanlı'nın gayrimüslimlere gösterdiği hoşgörü ve tanıdığı haklar hasebiyle epeyce kilise de bulunmakta. Taksim Aya Triada Rum Ortodoks Kilisesi de bunlardan biri. Kilisenin adı teslis inancına göre " Kutsal Üçleme " anlamına gelmektedir.

Taksim meydanından güneye, İstiklâl'e doğru ilerlerken Sıraselviler Caddesinin hemen başında, geniş bir bahçenin içine yapılmış, biri büyük biri küçük olmak üzere iki kapısı da caddeye açılıyor. Genişçe yeşillendirilmiş bir bahçenin içine görkemli yapıyla karşınıza çıkıyor, Aya Triada Kilisesi. Sultan II. Abdülaziz'in izniyle 1876'da temelleri atılan kilise, 1880 yılında II. Abdülhamid döneminde hizmete açılmış. Bugün hâlâ şehirde yaşayan Ortodokslar tarafından ibadethane olarak aktif kullanılmaya devam ediyor.

Kilisenin tarihî ve mimari özelliklerini temâşâ etmek için bahçe kapısından giriyoruz içeriye. Çizimlerini Mimar Potesaros'un yaptığı eser haç bazilikası, kubbesi, dört katlı iki çan kulesi ve

vitray pencereleriyle yaklaşık bir buçuk asırdır ayakta duran sağlam ve ihtişamlı yapısıyla karşılıyor bizi. Her iki yanında yerden tavana uzanan pencerelerin eşlik ettiği görkemli kapısından girdiğimizde her kilisede olduğu gibi yanlamasına uzanan ince bir koridor çıkıyor karşımıza. Bu koridorda bağış kürsüsü, mumların bulunduğu ahşap, yüksekçe bir mumluk ve dinin bir ritüeli olan mumların yakılıp bırakıldığı şömine, dini şablonları temsil eden tablolar bulunuyor.

Yine tavandan tabana uzanan, üzerinde haç işareti bulunan, ferforje işlemeli gösterişli kapıdan ayin salonuna girdiğimizde bir kaç kişinin katıldığı ayini görevli papaz hâlâ sunmaktaydı. Biz ziyaret amaçlarımız olan sanatsal, tarihsel ve mimari gözlemimizi gerçekleştirmeye başlamıştık ki okuduğu ilahiye ara vererek bize seslenen papazın "Etrafta gezinmeyin!". diyen sesi duyuldu. Uyumsuz ziyaretçiler olmamak için ahşap sıralara iliştik

igreti ve etrafa göz gezdirmeye devam ettik.

Kiliselerde her zaman çok renklilik dikkati çekiyor. Duvarlara resmedilmiş aziz portreleri ve dinsel figürler, masalsi mimarisinin bir parçası olan ve tabandan tavana uzanan estetiğin yanı sıra biraz da gizem ve efsun katan pencere camları göz alıcı renkleriyle ilk dikkat çeken unsurlar. Yine tavandan sarkıtılmış gösterişli avizeler, altın varak çerçeveleriyle İsa, Meryem ve azizlerin resmedilmiş tabloları bu renkliliğin ve gösterişin bir parçası olarak mekânın tamamlayıcı etkenlerinden olarak çıkıyor karşımıza.

Bu renkliliğin ardından Müslümanlıkta olduğu gibi Hıristiyanlığın ibadethaneleri olan kiliselerde de görülen kubbesi, aydınlatmaya doğal bir estetik katan İsa'nın on iki havarisini simgeleyen küçük oval on iki pencere, tam ortasına resmedilmiş İsa figürü ve her bir pencere arasını tamamlayan aziz resimleriyle seyre değer, sanatsal bir görsel sunuyor. Kubbeyi taşıyan köşeli sütunları bitiminde altı kanatlı Seraf meleklerinin resimleri bulunmakta.

Üst kattaki locaları destekleyen yuvarlak sütunlar çevreliyor, ortasında, bir kaç basamakla yükseltilmiş, papaz kürsüsüne kadar uzanan kırmızı halı olan, ahşap ayın sıralarının etrafını.

Ayini bölen papaz yine bize seslendi: "İbadet esnasında oturmayın!". Bu müdahaleden sonra gayri ihtiyârî hepimiz "Tevbe estağfurullah..." dedik. Buna rağmen yeterince olmasa da bir süre etrafı gözlemlemeye çalıştığımız sırada görevlinin "Fotoğraf çekmek yasak!" diyen sesi duyuldu. Bu kez zikrimiz "Yâ Sabır!" oldu.

Sanatsal, tarihî ve mimari bir görsel şöleni andıran mekân görevli ve papazın hoşgörüsüz tavırlarıyla birden bire estetiğini yitirdi sanki. Tarih ve sanat tutkusunun verdiği bir hevesle ziyarete gelen kızlarımızın keyfi kaçtı. Verilecek güzel bir cevap vardı elbette, din görevlisi olup da kendi dinlerinden bile nasipsiz olan bu insanlara. Orada sadece kendi kimliğimizde olmadığımızı, aynı zamanda İslam'ı da temsil ettiğimizi düşünerek nezake-

timizi ve hoşgörümüzü bozmadan çıkmayı tercih ettik.

İlahi bir dinken insan düşüncesinin erozyonuna uğramış, Hıristiyanlığın tahrip edilmiş hali bir de kişisel değerlerden yoksun insanların elinde ne hâle geldiğinin göstergesiydi bu yaşadığımız.

Yazımın başında İstanbul'un simgeleri olan tarihî camilerden bahsetmiştim. Dinimizin güzelliğini ve hoşgörüsünü her gün binlerce ziyaretçi alan bu camilerde görüyoruz. Müslümanıyla gayrimüslimiyle ziyareti esnasında usul erkân bilmeyen onca kişinin uygunsuz

davranışlarına hiçbir din görevlisi bu şekilde müdahale etmez. Müslümanlara bile namaz vaktinde neden namaz kılmıyorsunuz diyen olmaz. Çünkü ibadet özgür iradeyle yapılan bir eylemdir.

Bizim bu kiliseyi ziyaretimizin turistik ziyaret olduğu, onların dinine mensup olmadığımız ve ibadet için gelmediğimiz, ortamın mistik havasını bozacak bir davranışta bulunmadığımız ortadayken verilen bu tepki ne bir dine ne bir din adamına yakışır türdendi.

Bazen kötüyü görmek iyinin değerini bilmesini sağlar insana. Bizim için bu hadise kızlarımıza dinimizin hoşgörüsünü, zarafetini anlatmak ve örneklenmek için bir fırsat oldu.

Olumsuz bir olayı olumluya çevirebilmek insanın hayata dair motivasyonunu arttırıyor. Sahip olduğunuz değerlerin farkına varıyorsunuz. Bizim için de öğretici bir deneyim, eşyanın estetiğinin kıymet bulması için davranışta da estetiğin olması gerektiğinin bir ispatı olarak anılarımızın bir köşesinde yer bulacak.

Hep beraber bizi Müslüman kılan Allah'a teşekkürümüzü sunmak adına: "Elhamdülillah!" dedik ve İstanbul'u temaşâ etmeye devam ettik.

DİVAN KÖŞESİ

Recep HALİLOĞLU

Ey tâb-ı hüsnün âfet-i nîrûy-ı âfitâb Haclet-pezîr-i reng-i ruhun rûy-ı âfitâb

“Ey güzelliğinin pırıltısı gökteki güneşin ışığının ferini tüketen sevgili! Senin yanağındaki al renk mahcubiyetten güneşin simasını kızartır.”

Gönül yurdunun güneşi olan sevgilinin yüzündeki aydınlıktan dolayı gökteki güneşin zıyası sönük kalmıştır. Öyle ki sevgilinin yanağındaki kırmızılıktan dolayı güneşin yüzü kızarmıştır. Beyitte geçen sevgiliden murat Allah’tır. Güneşe zıyasını veren Allah olduğuna göre güneşin Hak nuru karşısında sönük kalacağı aşikârdır.

Feyz-âşinâ-yı dağ-ı dil olmak muhâldir Reng-i şikeste-i gül-i hód-rû-yı âfitâb

“Rengini güneşin solgun renginden alan yaban gülünün, gönül yarasının feyzine âşina olması mümkün değildir.”

Şair burada karşımıza dağlarda yetişen yaban gülü ile çıkmaktadır. Bu yaban gülü rengini güneşin soluk renginden almıştır. Çünkü güneş, gönül yarası denen o kutlu, bereketli dertten feyiz ve nasip almadığı için soluk kalmıştır. Eğer güneş gönül yarasının feyzine âşina olsaydı, dağdaki yaban gülü böyle soluk renkli olur muydu?

Mânend-i zerre mahv-ı vücûd eyler uğrayan Ol mâhın oldu kûyu meger gûy-ı âfitâb

“O, siması aya benzeyen sevgilinin semtine uğrayan, tıpkı bir zerrecik gibi vücudunu mahveder.”

Sevgilinin bulunduğu semte yolu düşen, onun semtine uğrayan âşıklar, O’nun varlığında yok olur. Bu sevgi, âşıkları sevgilinin semtine çeker, onlar artık bu aşk ile var olurlar. Baktıkları her şeyde sevgiliyi görürler. Tıpkı Mecnun’un baktığı her yerde Leyla’yı gördüğü gibi. Leyla’nın köyünden gelen rüzgârlardan onun kokusunu aldığı gibi. Böyle olunca âşık dünyadaki diğer fâni sevgilerden geçer.

Sahrâ-neverd-i âlem olaldan o hâlveş Bir nâfe hâsıl etmedi âhû-yı âfitâb

“Güneş âhusu, bütün çölleri dolaşmasına rağmen, sevgilinin yüzündeki benin rengi ve onun misk kokusunu hasıl edemedi.”

Şair beyitte, güneş ceylanının dünyadaki tüm çölleri gezip dolaştığı halde, sevgilinin yanağında ziynet gibi duran siyah ben gibi bir misk kokusu hâsıl edemediğini anlatmaktadır.

Aks-i ruhun o bâdeye bir kerre kim düşer Tâ haşr lây-ı hummu verir bûy-ı âfitâb

“Senin ruhunun aksi bir defa o bâdeye düşse, bu bâde küpündeki tortu haşre kadar güneşin kokusunu verir.”

Aşk bâdesinin tadına varan âşıklar dünyadan ve dünyalıklardan uzaklaşır, kendilerini bağlayan dünyevi kayıtlardan kurtulurlar. Halkın arasında her dem Hakk ile eli kârda gönül yârda yaşarlar. Onların kalpleri sevgiliyle doludur, sevgiliye bağlıdır, bir an sevgiliden ayrılmaz.

Ey nahl-i tâze uğrasa gülzâr-ı kûyuna Gülbün-firâz-ı dūzah olur cûy-ı âfitâb

“Ey taze fidan! Güneş, senin gül bahçene uğrasa, cehennemde bile gül fidanları yetişir.”

Tıpkı İbrahim Peygamberin ateşe atıldığı yerde güllerin bitmesi gibi güneş senin gül bahçene doğsa ateşin içinde bile taze gül fidanları yetişir, güller açar. Cehennem gibi kor ateşleri gülzara çeviren sevgilidir. Gönüller de onun muhabbetiyle gül bahçesine döner.

Ey Nâ’îli o turra ki çevgân-ı fitnedir Pâmâl iken rübûdesidir gûy-ı âfitâb

“Ey Nâ’îli! Sevgilinin alınna düşen kıvrıcık saç lülesi, bir fitne çevganıdır. Ayaklar altındayken bile güneşten küreye kapılmıştır.”

Şair sevgilinin saçını cirit oyununda oynanan eğri sopaya benzetiyor. Sevgilinin saçlarının âşığı etkileyen bir büyüğü vardır ve uçları kıvrım kıvrımdır. Dünya ve dünyalıklar kıymetsizdir, âşığın ayaklarına dolanır, bağ olur. Asıl kıymetli olan dünyayı ve dünyalıkları geçip seville ulaşmaktır.

AYNALAR YOLUMU KESTİ

Aynalar, bakmayın yüzüme dik dik;
İşte yakalandık, kelepçelendik!
Çıktınız umulmaz anda karşıma,
Başımın tokmağı indi başıma.
Suratımda her suç bir ayrı imza,
Benmişim kendime en büyük ceza!
Ey dipsiz berraklık, ulvi mahkeme!
Acı, hapsettiğin sefil gölgeme!
Nur topu günlerin kanına girdim.
Kutsi emaneti yedim bitirdim.
Doğmaz güneşlere bağlandı vâde;
Dişlerinde köpek nefsin, irade.
Günah, günah, hasat yerinde demet;
Merhamet, suçumdan aşkın merhamet!
Olur mu, dünyaya indirsem kepenk:
Gözyaşı döksem, Nuh Tufanına denk?

Çıkamam, aynalar, aynalar zindan.
Bakamam, aynada, aynada vicdan;
Beni beklemeyin, o bir hevesti;
Gelemem aynalar yolunu kesti.

Necip Fazıl KISAKÜREK